

กฎหมายสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับการดักฟังทางโทรศัพท์

การที่ได้นำกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกามาพิจารณาไว้ในบทนี้ เพื่อใช้เป็นแนวทางการในการเปรียบเทียบกับกฎหมายไทยในปัจจุบันที่เกี่ยวกับการดักฟังทางโทรศัพท์ในบทต่อไป คือ บทที่ 4 เหตุผลที่ต้องใช้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ก็เนื่องจากสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีบทบาทนำในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในขณะที่เดี่ยวก็นั้นก็เป็นประเทศที่ให้ความคุ้มครองต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก ซึ่งในบางครั้งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาจมีผลกระทบต่อสิทธิส่วนตัวของปัจเจกชนเป็นอย่างมาก การที่รัฐนำวิธีการดักฟังทางโทรศัพท์มาใช้เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ก็เป็นปัญหาที่มีผลกระทบต่อสิทธิส่วนตัวในการสื่อสารของปัจเจกชนเช่นเดียวกัน ความขัดแย้งเรื่องการกระทำของรัฐและสิทธิของปัจเจกชนปรากฏชัดในคดีที่มาสู่ศาล และมีคำพิพากษาในเรื่องดังกล่าวโดยชัดเจน จนกระทั่งมีการออกกฎหมายโดยคณะผู้บังคับใช้เกี่ยวกับการให้อำนาจเจ้าพนักงานของรัฐทำการดักฟังทางโทรศัพท์ เนื่องจากเห็นว่าการที่รัฐกระทำการดังกล่าว ก็เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองอันเป็นการทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ รัฐจึงมีอำนาจกระทำการดังกล่าวโดยได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 โดยจะได้อธิบายในรายละเอียดตามลำดับในหัวข้อดังต่อไปนี้

3.1 ความหมายของการดักฟังทางโทรศัพท์

การดักฟังทางโทรศัพท์ (Wiretapping) นั้นตาม Black's Law Dictionary หมายความว่ารูปแบบหนึ่งของการลอบฟังด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ โทรนิทภายในได้คำสั่งศาล เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายจะแอบลอบฟังการสนทนาทางโทรศัพท์ กฎหมายของสหรัฐ (Crime Control and Safe Streets Act, 18 U.S. C.A. sec. 2510 et seq.) และกฎหมายของมลรัฐจะกำหนดพฤติการณ์และวิธีพิจารณาซึ่งจะอนุญาตให้มีการดักฟังทาง

โทรศัพทได้¹

ส่วนการลอบฟังด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์โทรนิค (Eavesdropping) นั้น หมายความว่าถึง การลอบฟังด้วยเครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์โดยเจตนาและโดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย : (ก) เข้าไปในสถานที่ของเอกชนโดยเจตนาที่จะแอบฟังการสนทนาส่วนตัว หรือสังเกตการกระทำของ บุคคลใดๆ ในสถานที่นั้น ; หรือ (ข) ติดตั้งหรือใช้เครื่องมือใดๆ ที่ใช้สำหรับฟัง บันทึกเสียง หรือขยายเสียงที่พุดจากสถานที่เอกชนนั้น โดยใช้หรือติดตั้งนอกสถานที่นั้น โดยที่เสียงเหล่านั้น ตามปกติจะ ไม่ได้ยินนอกสถานที่ดังกล่าวโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของสถานที่ดังกล่าว ; หรือ (ค) ติดตั้งหรือใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ เพื่อดักฟังการสื่อสารทางโทรศัพท โทรเลข หรือการสื่อสารทางสายอื่นๆ โดยปราศจากความยินยอมของบุคคลผู้ครอบครอง หรือควบคุม เครื่องมือสำหรับการสื่อสารทางสายดังกล่าว การกระทำดังกล่าวถูกวางหลักเกณฑ์โดยกฎหมาย ของมลรัฐ และกฎหมายของสหรัฐ และโดยปกติจำเป็นต้องมีคำสั่งศาล²

กล่าวโดยย่อเห็น การดักฟังทางโทรศัพทเป็นการลอบฟังด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ประเภทหนึ่งในลักษณะเป็นการดักฟังการสื่อสารทางโทรศัพท โดยปราศจากความยินยอมของคู่ สนทนาทั้งสองฝ่าย ซึ่งจะกระทำได้เฉพาะโดยเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมาย โดย อาศัยคำสั่งศาลซึ่งจะออกให้เมื่อเป็นไปตามข้อกำหนดเกี่ยวกับพฤติการณ์ และวิธพิจารณาซึ่งจะ อนุญาตให้มีการดักฟังทางโทรศัพทได้ ทั้งนี้ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายของสหรัฐและกฎหมายของ มลรัฐเท่านั้น

3.2 ประวัติความเป็นมาของการดักฟังทางโทรศัพท

ในประเทศสหรัฐอเมริกา การดักฟังทางโทรศัพทโดยเจ้าพนักงานได้เริ่มเข้ามาเกี่ยว ข้องกับปัญหาทางกฎหมายในปี ค.ศ. 1928 ในคดี *Olmstead v. United States* 277

¹ Black's Law Dictionary, Fifth edition (St. Paul Minn ; West Publishing Co., 1979), p. 1436.

² *Ibid.*, P. 458.

U.S. 438 (1928) โดยในคดีนี้ ศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้วินิจฉัยวางหลักว่าการที่เอกชนถูกเจ้าพนักงานของรัฐทำการดักฟังทางโทรศัพท์ ไม่อยู่ภายใต้การคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 (The Fourth Amendment) ³ ซึ่งคุ้มครองสิทธิของประชาชนที่จะไม่ถูกค้นและยึดโดยไม่ชอบ เนื่องจากถ้อยคำตามรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 แสดงให้เห็นว่าการค้นจะมีได้เฉพาะกรณีค้นพยานวัตถุ บุคคล สถานที่ เอกสาร หรือทรัพย์สินเท่านั้น ⁴ ดังนั้น การสนทนา (Conversations) ซึ่งไม่ใช่วัตถุที่มีรูปร่างอันอาจค้นและยึดได้ จึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าว

ข้อเท็จจริงในคดี *Olmstead v. United States* นี้มีว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจได้กระทำการดักฟังการสนทนาทางโทรศัพท์ของจำเลย โดยไม่ได้บุกรุกเข้าไปในสถานที่ของจำเลย เพียงแต่วางสายโทรศัพท์จากสายโทรศัพท์ของบ้านจำเลยที่อยู่บนถนนใกล้บ้านดังกล่าว คดีนี้จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า การที่บุคคลส่งข่าวสารผ่านทางสายโทรศัพท์จะได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 (The Fourth Amendment) ซึ่งห้ามการค้นและยึดโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ ซึ่งศาลสูงสหรัฐอเมริกาก็ได้มีคำวินิจฉัยดังกล่าวข้างต้น นอกจากนี้ เนื่องจากตามข้อเท็จจริงดังกล่าว ไม่ปรากฏว่ามีการบุกรุกเข้าไปในสถานที่ของจำเลยแต่อย่างใด จึงไม่มีสถานที่ที่ถูกค้น ดังนั้นจึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวเช่น

³ รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาบทแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 (the Fourth Amendment) บัญญัติว่า

"สิทธิของบุคคลที่จะมีความปลอดภัยมั่นคงในร่างกาย เคหสถาน เอกสาร และวัตถุสิ่งของต่อการค้น การยึด และการจับ ที่ไม่มีเหตุอันควร จะถูกล่วงละเมิดมิได้และห้ามมิให้มีการออกหมาย เว้นแต่จะโดยมีเหตุอันควร ซึ่งได้มาโดยการสาบานหรือปฏิญาณตน และหมายนั้นจะต้องระบุเฉพาะเจาะจงถึงสถานที่ซึ่งจะถูกค้น ตัวบุคคลที่จะถูกจับ และสิ่งของที่จะถูกยึด"

⁴ George T. Felkenes, Criminal law And Procedure : Text and Cases, (New Jersey, Prentice - Hall, Inc, 1976), p. 129.

เดียวกัน⁵

อย่างไรก็ตามในคดีนี้ Justice Brandies ได้ให้ความเห็นแย้งอย่างละเอียดในหลาย ๆ จุดที่สำคัญ ซึ่งได้รับการยอมรับในหลายปีต่อมา โดยท่านได้ตั้งข้อสังเกตว่า ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ที่เอื้ออำนวยให้รัฐในการสืบสวนสอบสวน ดูเหมือนจะไม่หยุดลงที่การดักฟังทางโทรศัพท์ ฉะนั้นจะเป็นไปได้หรือว่ารัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาไม่ได้ให้ความคุ้มครองต่อการล่วงละเมิดสิทธิส่วนตัวของประชาชน แม้ว่าถ้อยคำตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 จะคลุมไม่ถึงกรณีการดักฟังทางโทรศัพท์ แต่หากได้พิจารณาประวัติของรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 (The Fourth Amendment) แล้ว จะพบว่าได้บัญญัติขึ้นในขณะที่วิวัฒนาการทางวิทยาศาสตร์ยังไม่ก้าวหน้า ดังนั้น การปรับใช้รัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 ควรจะต้องมุ่งถึงเจตนารมณ์เพื่อให้สามารถก้าวทันโลกที่เปลี่ยนแปลงไป มิฉะนั้นแล้วสักวันหนึ่งรัฐบาลอาจใช้เครื่องมือสมัยใหม่สำเนาเอกสารจากลิ้นชักของจำเลย โดยที่ไม่ต้องเข้าไปในบ้านของจำเลยก็ได้ เช่นนั้นแล้วจะสรุปว่ารัฐธรรมนูญไม่ได้ให้ความคุ้มครองต่อการละเมิดสิทธิส่วนตัวหรือ ซึ่งคำตอบดังกล่าวอาจเทียบเคียงได้จากคดี Boyd v. United States 116, U.S. 616, 627-630 ซึ่งมีการปรับใช้รัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 ให้คุ้มครองถึงการบุกรุกทุกรูปแบบของรัฐบาลต่อเขตอยู่อาศัย และชีวิตส่วนตัวของประชาชน ไม่ใช่แต่เพียงการบุกรุกผ่านประตูหรือผนังลิ้นชักที่จะถือว่าเป็นการละเมิดแต่รวมถึงการบุกรุกต่อสิทธิอันสูงสุดของประชาชน ซึ่งก็คือสิทธิที่จะอยู่ตามลำพัง (The right to be let alone) ด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองเอกชนในการที่จะไม่ถูกรัฐบาลล่วงล้ำสิทธิส่วนตัวของตน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรไม่ว่าจะใช้วิธีการใดก็ตาม⁶

⁵ Jerold H. Israel and Wayne R. Lafave, Criminal Procedure In a Nutshell Constitutional Limitations, (St. Paul, Minn., West Publishing Co., 1988), 4 th ed., p. 145.

⁶ Lloyd L. Weinreb, Leading Constitutional Cases on Criminal Justice, (New York, The Foundation Press Inc., 1981)., p.308.

นอกจากนี้ยังได้มีคดีที่ใช้ข้างในการสนับสนุนความเห็นแย้งดังกล่าว คือคดี Ex Parte Jackson 96 U.S. 327, 24 L., Ed. 577 (1877) ซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาว่าจดหมายปิดผนึกที่ส่งทางไปรษณีย์ภัณฑ์ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 (The Fourth Amendment) เนื่องจากกิจการไปรษณีย์เป็นบริการสาธารณะที่รัฐบาลให้ ดังนั้นโทรศัพท์ซึ่งเป็นบริการสาธารณะอย่างหนึ่งที่หน่วยงานของรัฐให้เช่นกัน จึงไม่มีความแตกต่างในสาระสำคัญระหว่างการส่งข่าวสารทางจดหมายปิดผนึก กับการส่งข่าวสารทางโทรศัพท์เป็นการส่วนตัว นอกจากนี้การล่วงล้ำสิทธิส่วนตัวในการสื่อสารทางโทรศัพท์เลวร้ายกว่าการกระทำดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับไปรษณีย์ภัณฑ์ เพราะเมื่อใดก็ตามที่มีการลอบต่อสายโทรศัพท์สิทธิส่วนตัวของคู่สนทนาได้ถูกล่วงล้ำ และการสนทนาทั้งหมดระหว่างคู่สนทนาในเรื่องใดก็ตามไม่ว่าเหมาะสมเป็นความลับ และเป็นเอกสิทธิ์ อาจถูกลอบฟัง ยิ่งกว่านั้น การลอบต่อสายโทรศัพท์ของบุคคลหนึ่งนั้น เกี่ยวข้องกับการลอบต่อสายโทรศัพท์ของบุคคลอื่นทุกคน ซึ่งคนที่ถูกลอบต่อสายโทรศัพท์โทรถึงหรือคนที่โทรถึงเขา

Justice Brandies ได้กล่าวสรุปในความเห็นแย้งของท่านว่าคำพิพากษาในคดี Olmstead V. United States ดังกล่าวควรจะถูกกลับ เนื่องจากกฎหมายของรัฐวอชิงตัน การดักฟังทางโทรศัพท์เป็นความผิดทางอาญา ในการพิสูจน์ความผิด รัฐบาลมีภาระที่จะเปิดเผยความผิดที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในฐานะที่เป็นเจ้าพนักงาน ศาลสหรัฐ (Federal court) ไม่ควรอนุญาตให้มีการดำเนินคดีต่อไป

นอกจากนี้ความบังควรและไม่ควร (Decency) หลักประกันความมั่นคง (Security) และเสรีภาพในตนเองเดียวกันนี้ ทำให้รัฐบาลจำเป็นต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ความประพฤติเช่นเดียวกับประชาชน ในนิติรัฐ (Government of Laws) ฐานะของรัฐบาลจะสิ้นคลอนถ้ารัฐบาลเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายเสียเอง จะก่อให้เกิดความรู้สึกตู่กฎหมาย ซึ่งจะทำให้เกิดสถานะที่ทุกคนตั้งตนเป็นกฎหมายเสียเอง จะก่อให้เกิดระบบทรราชย์ เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า การบริหารงานยุติธรรมทางอาญานั้น เป้าหมายเป็นตัวกำหนดวิธีการ (The end justifies the Means) หากรัฐบาลกระทำความผิดอาญา โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้มีคำ

นิพากษาลงโทษจำเลย จะก่อให้เกิดการแก้แค้นที่นรกแล้ว⁷

อนึ่ง ในความเห็นแย้งดังกล่าว Justice Holmes ได้แสดงความเห็นฟ้องด้วยในสาระสำคัญทุกประการ โดยท่านกล่าวว่าท่านเห็นด้วยอย่างเต็มที่ว่าศาลเข้าใจไขว้เขว ในการยึดติดกับถ้อยคำตามกฎหมาย ในขณะที่ถ้อยคำดังกล่าวมีเจตนารมณ์นอกเหนือจากนั้น ท่านยังเห็นด้วยว่าศาลไม่ควรอนุญาตให้รัฐอ้างพยานหลักฐานที่ได้มาจากการกระทำความผิดอาญา ดังที่ปรากฏในคดี *Olmstead v. U.S.* ดังกล่าว ท่านกล่าวว่าเป็นที่ปรารถนาว่าอาชญากรรมควรจะต้องถูกริบและเพื่อบรรลุดังกล่าว ควรจะอ้างพยานหลักฐานที่หาได้ทั้งหมดเป็นพยาน แต่ก็เป็นที่ปรารถนาเช่นกันว่ารัฐบาลเองไม่ควรสนับสนุน และใช้ในการกระทำความผิดอาญาอื่น เพื่อให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดซึ่งเราจะต้องเลือก และสำหรับความเห็นของท่าน ท่านคิดว่าการปล่อยอาชญากรไปบางคนยังดีกว่าการที่รัฐบาลเข้าไปยุ่งเกี่ยวในการกระทำที่ไม่ถูกต้องเสียเอง

นอกจากนี้ Justice Holmes ได้กล่าวซ้ำในความเห็นแย้งของท่านเองว่า ผู้พิพากษาไม่ควรจะให้การสนับสนุนการที่รัฐกระทำความผิดกฎหมาย โดยการรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากการกระทำที่ผิดกฎหมายนั้น⁸ นอกจากนี้ท่านยังกล่าวว่า ถ้ากฎหมายปัจจุบัน ไม่ได้อนุญาตให้พนักงานอัยการเข้าไปมีส่วนในการกระทำที่ไม่ถูกต้อง กฎหมายก็ไม่ได้ให้อำนาจแก่ผู้พิพากษาที่จะอนุญาตให้การกระทำที่ไม่ยุติธรรมนั้นประสบผลสำเร็จ ท่านเห็นว่าเหตุผลในการไม่รับฟังพยานที่ได้มาจากการกระทำที่ขัดรัฐธรรมนูญนั้น นำไปสู่การไม่รับฟังพยานที่ได้มาจากการที่เจ้าพนักงานผู้รักษากฎหมายกระทำความผิดเสียเอง

ความเห็นแย้งที่กล่าวมาทั้งหมด นับว่ามีอิทธิพลต่อความคิดของนักนิติศาสตร์สหรัฐ

⁷ Yale Kamisar, Wayne R. LaFave and Jerold H. Israel, Basic Criminal Procedure; Cases, Comments and Questions, (St. Paul Minn., West Publishing Co., 1980), p. 439.

⁸ George T. Felkenes, Criminal Law And Procedure Text and Cases, p.131.

อเมริกาเป็นอย่างสูง โดยจะเห็นได้จากต่อมาคำพิพากษาในคดี *Olmstead v. United States* ดังกล่าวได้ถูกกลับโดยคำพิพากษาในคดี *Katz v. United States* 389 U.S. 347, 88 S.Ct. 507 19 L. Ed 2^d 5736 (1967) โดยศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้พิพากษากลับหลักกฎหมายที่วางไว้ในคดีก่อน และได้พิพากษาวางหลักกฎหมายใหม่ซึ่งยังคงใช้เป็นบรรทัดฐานจนกระทั่งถึงปัจจุบันว่า บทบัญญัติรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 (The Fourth Amendment) ได้ขยายความคุ้มครองถึงการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐจะเข้ามาล่วงละเมิดสิทธิส่วนตัว (Right of privacy) ของเอกชนโดยการลอบดักฟังและบันทึกการสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างบุคคลใดๆ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นไม่ได้ให้ความยินยอมในการบันทึกการสนทนาดังกล่าวไม่ได้ นอกจากนี้ศาลได้วางหลักต่อไปว่า บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 (the Fourth amendment) ไม่ได้คุ้มครองเฉพาะการค้นและยึดพยานวัตถุ (material things) โดยไม่ชอบเท่านั้น โดยวินิจฉัยว่าแม้จะเป็นสิ่งของที่สนทนาดังกล่าวก็เป็นพยานชนิดหนึ่งที่ได้รับคุ้มครองเช่นเดียวกับพยานวัตถุอื่นๆ

ข้อเท็จจริงในคดี *Katz v. United States* นี้มีว่าในชั้นพิจารณาในศาลชั้นต้น รัฐบาลได้รับอนุญาตให้สอดแนมพยานหลักฐาน ซึ่งเป็นเทปบันทึกเสียงการสนทนาทางโทรศัพท์ของผู้ร้องโดยได้มาจากกรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ FBI ได้ดักฟังโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการฟังและการบันทึกเสียงติดกับภายนอกตู้โทรศัพท์สาธารณะ ซึ่งผู้ร้องได้ใช้ในการโทรศัพท์ ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น โดยได้ปฏิเสธข้อโต้แย้งที่ว่าพยานหลักฐานคือ เทปบันทึกเสียงดังกล่าวได้มาโดยละเมิดสิทธิของผู้ร้องที่มีอยู่ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 เพราะไม่มีการบุกรุกพื้นที่ที่ผู้ร้องครอบครองอยู่แต่อย่างใด ผู้ร้องฎีกาศาลสูงสหรัฐอเมริกา จึงได้วินิจฉัยวางหลักว่าบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 ให้ความคุ้มครองแก่บุคคล ไม่ใช่สถานที่ ดังนั้นในกรณีที่บุคคลใดๆ กล่าวคำพูดโดยเจตนาเปิดเผยต่อคนทั่วไปไม่ว่าจะเป็นการกล่าวภายในเคหสถาน หรือสำนักงานของตนก็จะไม่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 ในทางตรงกันข้าม หากเป็นกรณีที่บุคคลใดๆ ต้องการความเป็นส่วนตัว แม้จะเป็นบริเวณที่เป็นสาธารณะก็จะได้รับความคุ้มครองตาม

รัฐธรรมนูญ

จากผลของคำพิพากษาศาลสูงสหรัฐอเมริกาในคดี Katz V. United States นี้ก่อให้เกิดความระส่ำระสายในการบังคับใช้กฎหมายมาก เนื่องจากเจ้าพนักงานของรัฐได้ใช้วิธีการดักฟังทางโทรศัพท์ในการสืบสวนหาพยานหลักฐาน เพื่อดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด ดังนั้นฝ่ายรัฐบาลจึงได้มีการโต้แย้งว่าการที่นำบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 มาปรับใช้กับคดีดังกล่าว ไม่น่าจะถูกต้อง เพราะเจ้าพนักงานของรัฐไม่ได้บุกรุกเข้าไปในตู้โทรศัพท์สาธารณะดังกล่าวแต่อย่างใด แต่อย่างไรก็ตามศาลสูงสหรัฐอเมริกาไม่เห็นด้วยกับข้อโต้แย้งดังกล่าว และเห็นว่าการคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 (The Fourth Amendment) ได้ขยายความคุ้มครองถึงสิทธิส่วนตัว (Right of privacy) ของเอกชนในการสื่อสารที่จะไม่ถูกแทรกแซงโดยรัฐ ในการบันทึกข้อสนทนา แม้ว่าจะได้กระทำโดยปราศจากการบุกรุกก็ตาม

กล่าวโดยสรุป หลักในคดีนี้ชี้ให้เห็นว่าการที่จะพิจารณาว่าบุคคลผู้กระทำการดักฟังทางโทรศัพท์ฝ่าฝืนบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 หรือไม่ ไม่ใช่พิจารณาว่าได้มีการบุกรุกเข้าไปในสถานที่ของบุคคลผู้ทำการสนทนาหรือไม่ หากพิจารณาแต่เพียงว่าถ้าได้กระทำการโดยประการใดๆ และล่วงรู้ข้อความการสนทนาของบุคคลผู้คาดหวังว่าการสนทนาของตนจะมีความเป็นส่วนตัวก็ถือว่าฝ่าฝืนบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 แล้ว

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าคำพิพากษาในคดี Olmstead v. United States ได้ถูกกลับโดยคำพิพากษาในคดี Katz v. United States โดยชัดเจน เนื่องจากทั้ง 2 คดีมีข้อเท็จจริงที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานของรัฐทำการดักฟังการสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างบุคคลซึ่งเป็นคู่สนทนา โดยไม่มีการบุกรุกเข้าไปในสถานที่ของบุคคลดังกล่าว เพียงแต่ต่างกันตรงที่ในคดี Olmstead V. U.S. เป็นกรณีที่บุคคลใช้โทรศัพท์ในสถานที่

⁹ Andre A. Moenssens, Shelvin Singer and Ronald Bacigal, Criminal Procedure Cases and Comments, 2 nd edition (Virginia The Michie Company Law Publishers., 1987), p. 20.

ของตนเองในการติดต่อสื่อสาร แต่ในคดี Katz V. U.S. เป็นกรณีที่บุคคลใช้ตู้โทรศัพท์สาธารณะในการติดต่อสื่อสาร แต่อย่างไรก็ตามทั้ง 2 คดี ก็เป็นกรณีที่เจ้าพนักงานของรัฐทำการดักฟังทางโทรศัพท์ภายนอกสถานที่ที่บุคคลกำลังครอบครองอยู่ เพื่อใช้ประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์โดยคาดหวังว่าเป็นที่ที่ตนมีความเป็นส่วนตัว และเป็นกรณีที่มีประเด็นเดียวกันคือ สิทธิส่วนตัว (Right of privacy) ของเอกชนในการสื่อสารทางโทรศัพท์ที่จะไม่ถูกล่วงละเมิดโดยการดักฟังโดยเจ้าพนักงานของรัฐ อยู่ภายใต้การคุ้มครองของบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 (The fourth Amendment) หรือไม่ แต่ศาลสูงสหรัฐอเมริกากลับวินิจฉัยแตกต่างกันแม้ว่าจะให้เหตุผลตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 เช่นเดียวกัน กล่าวคือในคดี Olmstead V. U.S. ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1928 ศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้วินิจฉัยว่าการที่เอกชนถูกเจ้าพนักงานของรัฐดักฟังทางโทรศัพท์ ไม่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 เพราะว่าบทบัญญัติรัฐธรรมนูญดังกล่าว คุ้มครองเฉพาะการค้นและยึดยานวัตถุเท่านั้น ดังนั้นการสนทนาจึงไม่ได้รับความคุ้มครองแต่อย่างใด แต่ต่อมาในคดี Katz V. U.S. ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1967 ศาลสูงสหรัฐอเมริกากลับวินิจฉัยวางหลักว่าบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 ได้ขยายความคุ้มครองถึงสิทธิส่วนตัว (Right of privacy) ของเอกชนที่จะไม่ถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าพนักงานของรัฐในการดักฟังทางโทรศัพท์ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการกลับคำพิพากษาในคดีก่อนคือ คดี Olmstead V. U.S. โดยชัดเจน

กล่าวโดยสรุป ในปัจจุบันศาลสูงสหรัฐอเมริกาถือตามคำพิพากษาในคดี Katz V. United States ว่าสิทธิส่วนตัว (Right of privacy) ของบุคคลอยู่ภายใต้การคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 (The Fourth Amendment) ในการที่จะไม่ถูกแทรกแซงโดยเจ้าพนักงานของรัฐ ซึ่งผลคดีนี้ทำให้เกิดความขัดข้องในการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายของรัฐ เนื่องจากในทางปฏิบัติ เจ้าพนักงานมักใช้วิธีการดักฟังทางโทรศัพท์ซึ่งเป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนตัวในการสื่อสารของบุคคลในการสืบสวนคดี ดังนั้นต่อมาในปี ค.ศ. 1968 รัฐสภาสหรัฐอเมริกาจึงได้ออกกฎหมาย Omnibus Crime Control and Safe Streets Act ซึ่งวางหลักเกณฑ์ในการให้อำนาจเจ้าพนักงานในการใช้วิธีดักฟังทางโทรศัพท์ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่ร้ายแรงบางประเภทตามที่ระบุไว้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการแก้ไขอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวข้างต้น ดังที่จะกล่าวในรายละเอียดในหัวข้อ 3.3 ต่อไป

3.3 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการดักฟังทางโทรศัพท์ในประเทศสหรัฐอเมริกา

เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่เป็นรัฐรวมแบบสหรัฐ การตรากฎหมายจึงแบ่งออกเป็น 2 ระดับด้วยกันกล่าวคือ ระดับรัฐบาลกลาง และระดับมลรัฐ ในการที่จะพิจารณาถึงกฎหมายที่ตราขึ้นในระดับมลรัฐแต่ละมลรัฐไปนั้น ไม่เหมาะที่จะกระทำในที่นี้ ดังนั้นผู้เขียนจึงจำกัดการพิจารณาศึกษาเพียงกฎหมายที่ตราขึ้นในระดับรัฐบาลกลางเท่านั้น จากการศึกษาค้นคว้ากฎหมายที่ตราขึ้นในระดับรัฐบาลกลางในเรื่องเกี่ยวกับการดักฟังทางโทรศัพท์ปรากฏว่ามีกฎหมายอยู่ 2 ฉบับที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว โดยจะพิจารณาตามลำดับดังต่อไปนี้

3.3.1 The 1934 Federal Communications Act

เหตุผลในการที่รัฐสภาสหรัฐอเมริกาได้ออกกฎหมาย The Federal Communications Act ในปี 1934 นี้ ก็เนื่องจากข้อสังเกตของผู้พิพากษาท่านหนึ่งคือ Chief Justice Taft ที่ได้ให้ไว้ในคดี *Olmstead v. United States* ว่า "รัฐสภาควรจะคุ้มครองความลับในการส่งข่าวสารทางโทรศัพท์โดยบัญญัติว่าเมื่อมีการดักฟัง พยานหลักฐานที่ได้มาไม่อาจรับฟังได้ในการพิจารณาคดีอาญาแห่งสหรัฐ โดยบัญญัติเป็นกฎหมายโดยตรงต่างหากจากกฎหมายลักษณะพยานแห่งคอมมอนลอว์"¹⁰ เนื่องจากกฎหมายลักษณะพยานแห่งคอมมอนลอว์มีว่าการรับฟังพยานหลักฐาน จะไม่ถูกระทบกระเทือนจากวิธีการเพื่อให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐานนั้นผิดกฎหมาย¹¹

ดังนั้นหลังจากคดี *Olmstead v. United States* ดังกล่าว รัฐสภาจึงได้ออกกฎหมาย The Federal communications Act of 1934 ซึ่งมาตรา 605 แห่งกฎหมายนี้ได้ห้ามการกักและการเปิดเผย หรือการใช้ประโยชน์จากการสื่อสารนั้น

¹⁰ Yale Kamisar and others, Basic Criminal Procedure, Cases, Comments and Questions, p. 440.

¹¹ George T. Felkenes, Criminal Law And Procedure : Text and Cases, p. 129.

มาตรา 605 แห่งกฎหมายนี้บัญญัติในบางส่วนที่ว่า "ห้ามมิให้บุคคลใดโดยมิได้รับอนุญาตจากผู้ส่งข่าวสาร กักการสื่อสารใดๆ และเปิดเผยความลับ หรือพิมพ์เผยแพร่ความมีอยู่ข้อความ เนื้อหาสาระ หรือความหมายแห่งการสื่อสารที่กักนั้นต่อบุคคลอื่น ¹²

ตามข้อความแห่งบทบัญญัติมาตราดังกล่าว ศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้ตีความว่า สิ่งที่กฎหมายดังกล่าวคุ้มครอง คือ ข่าวสารที่ผ่านกระบวนการสื่อสารโดยทางเครื่องมือหรือการกระทำทางการสื่อสาร ดังนั้น การแอบฟังในห้องถัดไปในขณะที่ผู้พูดกำลังพูดลงในโทรศัพท์ไม่ใช่การดักฟังทางโทรศัพท์ตามความหมายของกฎหมายดังกล่าว เพราะถ้อยคำที่พูดภายในห้องต่อหน้าบุคคลอื่นลงไปโทรศัพท์ไม่ใช่การสื่อสารทางโทรศัพท์ตามความหมายของกฎหมายดังกล่าว โดยได้ตัดสินไว้ในคดี Goldman V United States 316 U.S.129. 62S. Ct. 993 86 L. Ed. 1322. (1942)

นอกจากนี้ศาลสูงสหรัฐอเมริกายังได้ตีความว่าบทบัญญัติมาตราดังกล่าวที่ห้ามดักฟังและเปิดเผยการสื่อสารใช้บังคับในการดำเนินคดีในมลรัฐด้วย ดังนั้นขานหลักฐานที่ได้มาจากการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้ดังกล่าว จึงไม่สามารถนำมาใช้ในการดำเนินคดีในศาลมลรัฐ โดยได้ตัดสินไว้ในคดี Lee V. Florida 392 U.S. 378, 88 S.Ct 2096, 20 L.Ed. 2^D 1166 (1968) ซึ่งเป็นกรกลับคำพิพากษาในคดีดักฟังทางโทรศัพท์โดยฝ่าฝืนมาตรา 605 รับฟังได้ในการพิจารณาคดีในศาลมลรัฐโดยในคดี Lee V. Florida นี้ ศาลได้วินิจฉัยว่าถ้อยคำตามมาตรา 605 นั้น ห้ามบุคคลใดดักฟังทางโทรศัพท์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้ส่งข่าวสารและถ้อยคำดังกล่าวชัดเจนโดยตรงที่ว่าห้ามมิให้บุคคลใดเปิดเผย หรือพิมพ์เผยแพร่ข่าวสาร ข้อความแก่บุคคลอื่น ดังนั้นการกล่าวอ้างข้อความแห่งข่าวสารในการเบิกความต่อศาลเป็นการเปิดเผยข่าวสารแก่บุคคลอื่นตามความหมายแห่งบทบัญญัตินี้ดังกล่าว

¹² แปลจากภาษาอังกฤษว่า

(N) o person not being authorized by the sender shall intercept any communication and divulge or publish the existence, contents, substance, purport, effect, or meaning of such intercepted communication to any person ...

อนึ่ง ได้มีคำพิพากษาว่าบทบัญญัติดังกล่าวใช้กับกรณีการดักฟังทางโทรศัพท์ โดยเจ้าหน้าที่แห่งมลรัฐหรือสหรัฐ เช่นเดียวกับกรณีการดักฟังทางโทรศัพท์โดยเอกชนทั่วไป และใช้กับกรณีการสื่อสารภายในรัฐ เช่นเดียวกับการสื่อสารระหว่างรัฐ และในปี 1937 ศาลสูงได้ตีความกฎหมายนี้ให้ห้ามถึงการดักฟังทางโทรศัพท์ และอนุโลมใช้บทตัดพยาน (The Exclusionary Rule) ในการพิจารณาคดีในสหรัฐ ต่อมาในคดี *Nardone v. United States*, 308 U.S. 338 (1939) ศาลได้พิพากษาว่า รัฐไม่สามารถที่จะใช้ข้อมูลที่ได้มาโดยวิธีการดักฟังทางโทรศัพท์ที่ผิดกฎหมาย โดยอนุโลมใช้หลักผลไม้ออกต้นไม้พิษ (Fruit of the Poisonous Tree doctrine) ซึ่งถือว่าหากเป็นการกระทำที่ไม่ชอบแล้ว ผลที่ได้จากการนั้นย่อมรับฟังเป็นพยานไม่ได้ ในการพิพากษาว่ารัฐไม่อาจใช้ประโยชน์จากการกระทำผิดของตน ¹³

อย่างไรก็ตามในปี 1942 ศาลสูงสหรัฐอเมริกาเริ่มจะมีท่าทีอนุญาติมากขึ้นในเรื่องการดักฟังทางโทรศัพท์ และรูปแบบอื่นๆ ของการลอบฟังด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ โดยได้วางหลักว่า จำเลยไม่สามารถปฏิเสธการที่รัฐใช้พยานหลักฐานที่ได้มาจากการดักฟัง ทางโทรศัพท์ เว้นแต่จำเลยนั้นเป็นคู่สมทนายในการสนทนานั้น นอกจากนี้ศาลยังได้พิพากษาให้ใช้บทบัญญัติที่ห้ามการดักฟังทางโทรศัพท์ (และการลอบฟังด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ) เฉพาะเพียงกรณีที่ไม่มีคู่สมทนายฝ่ายใดให้ความยินยอมในการดักฟัง ¹⁴ ซึ่งความยินยอมที่จะให้ตรวจจับและบันทึกการสนทนาทางโทรศัพท์ที่จะสามารถใช้ข้อมูลดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานได้ จะต้องเป็นความยินยอมที่ได้ให้โดยอิสระ และสมัครใจ ต่อมาในปี 1952 ศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้พิพากษาว่าคู่สมทนายฝ่ายหนึ่ง ไม่ถูกห้ามตามรัฐธรรมนูญที่จะบันทึกการสนทนาอย่างลับๆ และสามารถรับฟังเพื่อบันทึกเสียงดังกล่าวเป็นพยานได้ ¹⁵

¹³ คดี *Silverthorne Lumber Co. United States*, 254 U.S. 385 (1920)

¹⁴ *Juris Cederbaums, "Wiretapping and Electronic Eavesdropping; The Law and Its Implications: A Comparative Study" Monograph Series Volume 2, Criminal Law Education and Research Center New York University School of Law, New York, 1969, p. 11.*

¹⁵ *Ibid.*

แม้ว่ามาตรา 605 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวจะบัญญัติไว้ชัดเจนว่า "ห้ามมิให้บุคคลใด ๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากผู้ส่งข่าวสาร กักการสื่อสารฯ หรือเปิดเผย หรือพิมพ์เผยแพร่ ข้อความ สารหรือให้ความหมายสิ่งทีักกับบุคคลอื่น ..." และยังมีบัญญัติเพิ่มเติมไว้ว่า "ห้ามมิให้บุคคลใด ๆ ซึ่งได้รับข่าวสารจากการเปิดเผยนั้น นำข้อมูลนั้นๆ ไปใช้ประโยชน์สำหรับตนเอง หรือผู้อื่น" กล่าวโดยสรุป ไม่เฉพาะการกักหรือการเปิดเผยความลับเท่านั้นที่เป็นความผิด แต่ว่าการใช้ประโยชน์จากข่าวสารนั้นก็ยังเป็นความผิดอีกด้วย และศาลสูงแห่งสหรัฐก็ได้พิพากษาวางหลักไว้อย่างชัดเจนว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นบุคคลตามเจตนารมณ์ของกฎหมายนี้ ดังที่ปรากฏในคดี *Nardone v. U.S.* 302 U.S. 379 แต่ก็ยังปรากฏว่าสำนักงานสืบสวนสอบสวนกลางของสหรัฐ (The Federal Bureau of Investigation) ยังคงกระทำการละเมิดกฎหมายนี้ต่อไป ดังที่ Edward Bennett Williams ได้กล่าวไว้ว่า "การที่กระทรวงยุติธรรม (The Department of Justice) ได้มีความเห็นว่าเปิดเผยความลับโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไปยังเจ้าหน้าที่คนอื่นไม่ใช่การเปิดเผยความลับแต่อย่างใดเป็นการฝ่าฝืนถ้อยคำตามกฎหมาย และคำพิพากษาของศาลสูงดังกล่าวอย่างชัดเจน¹⁶

กล่าวโดยสรุปบทบัญญัติมาตรา 605 แห่ง The Federal Communications Act ปี ค.ศ. 1934 ทำให้เกิดอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่งาน เพราะในทางปฏิบัติ เจ้าหน้าที่งานก็มักจะใช้วิธีการดักฟังทางโทรศัพท์ในการสืบสวนคดี ดังนั้นต่อมาในปี ค.ศ. 1968 รัฐสภาสหรัฐอเมริกาจึงได้ออกกฎหมาย The Omnibus Crime Control and Safe Streets Act ซึ่ง Title III แห่งกฎหมายนี้ได้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 605 แห่ง The Federal Communications Act โดยได้บัญญัติให้อำนาจเจ้าหน้าที่งานผู้มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายทั้งในระดับมลรัฐ และระดับรัฐบาลกลางในการดักฟังทางโทรศัพท์และลอบฟังโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการสืบสวนคดีบางประเภทที่ระบุไว้ ทั้งนี้จะต้องได้รับอนุญาตจากศาล ดังจะกล่าวโดยละเอียดในหัวข้อ 3.3.2 ต่อไป

¹⁶ Ibid., p. 15.

3.3.2 The Omnibus Crime Control and Safe Streets Act of 1968

เหตุผลที่รัฐสภาสหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องออกกฎหมาย The Omnibus Crime Control and Safe Streets Act ในปี ค.ศ. 1968 ก็เนื่องมาจากคำพิพากษาศาลสูงสหรัฐอเมริกาในคดี Katz V. United States ในปี ค.ศ. 1967 ซึ่งวินิจฉัยวางหลักว่าบุคคลได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ที่จะไม่ถูกล่วงละเมิดในสิทธิส่วนตัว (Right of privacy) โดยการที่เจ้าพนักงานของรัฐทำการดักฟังทางโทรศัพท์ ซึ่งได้กล่าวไว้โดยละเอียดในหัวข้อ 3.2 ดังกล่าวมาแล้ว และเนื่องจากบทบัญญัติมาตรา 605 แห่ง The Federal Communications Act ปี ค.ศ. 1934 ซึ่งบัญญัติในบางส่วนที่ว่า "ห้ามมิให้บุคคลใดโดยมิได้รับอนุญาตจากผู้ส่งข่าวสาร กักการสื่อสารใดๆ และเปิดเผยความลับ หรือพิมพ์เผยแพร่ความมีอยู่ ข้อความ เนื้อหาสาระ หรือความหมายแห่งการสื่อสารที่กักนั้นต่อบุคคลอื่น" ซึ่งใช้กับเรื่องการดักฟังทางโทรศัพท์ด้วย ซึ่งได้กล่าวไว้โดยละเอียดในหัวข้อ 3.3.1 ดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งผลของคำพิพากษาและบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ทำให้เกิดความขัดข้องในการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงาน เพราะว่าโดยปกติเจ้าพนักงานของสหรัฐมักจะใช้วิธีการดักฟังทางโทรศัพท์ในการแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อใช้ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด

ดังนั้น รัฐสภาสหรัฐอเมริกาได้ออกกฎหมาย The Omnibus Crime Control and Safe Streets Act of 1968 นี้ขึ้นโดย Title III แห่งกฎหมายฉบับนี้ ได้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 605 แห่ง The 1934 Federal Communications Act โดยมีบทบัญญัติให้อำนาจศาลในการอนุญาตให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายแห่งสหรัฐ และมลรัฐดักฟังทางโทรศัพท์ และลอบฟังด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ในการสืบสวนสอบสวนคดีในประเภทที่ระบุไว้¹⁷ โดยรัฐสภาได้ห้ามการดักฟังทางโทรศัพท์และการสะกดรอยด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ โดยปราศจากการอนุญาตจากศาล และกำหนดให้มีโทษปรับและจำคุกในการฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าว แต่กฎหมายฉบับนี้ยกเว้นไม่ใช้ในการผิดกฎหมายใดๆ ที่ให้ความยินยอมในการบันทึกเสียง หรือลอบฟังการสนทนา นอกจากนี้กฎหมายดังกล่าว ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้งนับตั้ง

¹⁷ Yale Kamisar and others, Basic Criminal Procedure, Cases, Comments and Questions, p. 440.

แต่ออกมา การแก้ไขที่สำคัญที่สุดก็โดย The Comprehensive Crime Control Act ปี 1984 ¹⁸

วัตถุประสงค์หลักของ Title III คือการลดอาชญากรรมโดยมีบทบัญญัติให้อำนาจเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมาย ใช้วิธีการสะกดรอยด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ ทรานซิสเตอร์ การควบคุมของศาล และการควบคุมโดยวิธีพิจารณาที่รอบคอบเพื่อที่จะรวบรวมพยานหลักฐานในการต่อสู้กับอาชญากรรมหลักๆ หลายประเภทรวมทั้งอาชญากรรมที่กำลังกระทำการคบคิด (conspiratorial) การประกอบอาชญากรรมที่เป็นลักษณะขององค์กรอาชญากรรม (organized crime) ซึ่งก่อปัญหาให้แก่สังคมอย่างมาก และการสะกดรอยด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ส่วนมากจะเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการเปิดโปง และนิสัจนาการมีอยู่ของการคบคิดประกอบอาชญากรรมที่เป็นองค์กร

กล่าวโดยสรุป บทบัญญัติแห่งลักษณะนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญ 2 ประการ คือ การคุ้มครองสิทธิส่วนตัวของบุคคล (protecting the privacy of individuals) และการให้รัฐสามารถใช้วิธีการเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลจำเป็นเพื่อการบังคับใช้กฎหมายที่ได้ผล (Enabling the government to obtain information necessary for effective law enforcement) ¹⁹

สาระสำคัญ

กฎหมายฉบับนี้ได้วางหลักว่าในกรณีทั่วไป ห้ามดักฟังทางโทรศัพท์ ²⁰ ซึ่งเป็นการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวในการสื่อสาร แต่อย่างไรก็ตามก็ยังกำหนดข้อยกเว้นในการอนุญาตให้เจ้า

¹⁸ James B. Haddad and others, Cases and Comments on Criminal Procedure, 3rd ed., (New York, The Foundation Press, Inc., 1987), p. 441.

¹⁹ คดี Dowd V. Calabrese, D.C.D.C. 1984 101 F.R.D. 427.

²⁰ รายละเอียดโปรดดู 18 U.S.C.A. Sec. 2511, pp. 97-101.

พนักงานผู้มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายดังกล่าวได้ โดยมีเงื่อนไขว่าจะบังคับได้เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการสืบสวนและการป้องกันอาชญากรรมบางประเภท ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 2516

(1) แห่งกฎหมายนี้ ดังต่อไปนี้

(ก) ความผิดที่มีโทษประหารชีวิต หรือ จำคุกมากกว่า 1 ปี ตามบทบัญญัติ ดังต่อไปนี้

มาตรา	ลักษณะความผิด
<u>ภาค 42 แห่งประมวลกฎหมายสำหรับรัฐ</u>	
- มาตรา 2274 - 2277	เกี่ยวกับการบังคับใช้ the Atomic Energy Act of 1954
- มาตรา 2284	เกี่ยวกับการวินาศกรรมอุปกรณ์นิวเคลียร์หรือพลังงาน
<u>ภาค 18 แห่งประมวลกฎหมายสำหรับรัฐ</u>	
- บทที่ 37	เกี่ยวกับการจารกรรม
- บทที่ 105	เกี่ยวกับการก่อวินาศกรรม
- บทที่ 115	เกี่ยวกับการกบฏ
- บทที่ 102	เกี่ยวกับการจลาจล
- บทที่ 65	เกี่ยวกับการทำลายทรัพย์สินส่วนตัวโดยมีเจตนาร้ายต่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินดังกล่าว
- บทที่ 111	เกี่ยวกับการทำลายเรือ
- บทที่ 81	เกี่ยวกับโจรสลัด

(ข) การฝ่าฝืนมาตรา 186 หรือมาตรา 501 (ค) แห่งภาค 29 ประมวลกฎหมายสำหรับรัฐ (เกี่ยวกับข้อจำกัดในการจ่ายค่าจ้างหรือเงินแก่องค์กรผู้ใช้แรงงาน) หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรม การลักพาตัวไปเพื่อกักขัง ฆ่า เรียกค่าไถ่ ปล้น กรรโชก และเป็น

การกระทำที่มีโทษตามภาค 18

(ค) ความผิดอุกฉกรรจ์โทษตามบทบัญญัติดังต่อไปนี้

มาตรา	ลักษณะความผิด
<p><u>ภาค 18 แห่งประมวลกฎหมายสำหรับรัฐ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - มาตรา 201 - มาตรา 224 - มาตรา 884 (ง), (จ), (ฉ), (ช), (ซ) หรือ (ณ) - มาตรา 751 - มาตรา 1503, 1512, 1513 - มาตรา 1510 - มาตรา 1511 - มาตรา 1751 - มาตรา 1951 - มาตรา 1952 	<p>เกี่ยวกับการให้สินบนเจ้าพนักงานของรัฐและพยาน</p> <p>เกี่ยวกับการให้สินบนในการแข่งขันกีฬา</p> <p>เกี่ยวกับการสื่อสารให้ข้อมูลเกี่ยวกับการพนัน</p> <p>เกี่ยวกับความผิดฐานนักโทษหลบหนีจากที่คุมขัง</p> <p>เกี่ยวกับการข่มขู่ หรือทำร้ายเจ้าพนักงาน ลูกขุน หรือพยานโดยทั่วไป</p> <p>เกี่ยวกับการขัดขวางการสืบสวนคดีอาญา</p> <p>เกี่ยวกับการขัดขวางเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายของมลรัฐหรือท้องถิ่น</p> <p>เกี่ยวกับการลอบฆ่าประธานาธิบดีและคณะ ลักพาตัวไปเพื่อกักขัง ฆ่า เรียกค่าไถ่ และทำร้ายร่างกาย</p> <p>เกี่ยวกับการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการค้า โดยการข่มขู่ หรือ โดยใช้ความรุนแรง</p> <p>เกี่ยวกับการเดินทาง หรือ การขนส่งระหว่างรัฐหรือต่างประเทศโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขู่เอาเงินจากกิจการค้า</p>

มาตรา	ลักษณะความผิด
- มาตรา 1958	เกี่ยวกับการใช้เครื่องอำนวยความสะดวกในทางพาณิชย์ระหว่างรัฐในการมาตกรรมโดยการรับจ้าง
- มาตรา 1959	เกี่ยวกับการประกอบอาชญากรรมที่รุนแรงเพื่อช่วยเหลือกิจกรรมการชื้อเอาเงิน
- มาตรา 1954	เกี่ยวกับการเสนอ ตอรับ หรือชักชวนให้มีอิทธิพลต่อการดำเนินการของโครงการผลประโยชน์ของลูกจ้าง
- มาตรา 1955	เกี่ยวกับการห้ามประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการพนัน
- มาตรา 1956	เกี่ยวกับการแปรสภาพเครื่องมือเกี่ยวกับการเงิน
- มาตรา 1957	เกี่ยวกับการเกี่ยวข้องในธุรกิจทางการเงินในทรัพย์สินที่ได้มาจากกิจกรรมที่ผิดกฎหมายซึ่งระบุไว้
- มาตรา 659	เกี่ยวกับการลักทรัพย์จากการขนส่งสินค้าระหว่างรัฐ
- มาตรา 664	เกี่ยวกับการขโมยออกเงินเบี้ยบำนาญ หรือเงินสวัสดิการ
- มาตรา 1343	เกี่ยวกับการฉ้อโกง ทางสาย วิทยุ โทรทัศน์
- มาตรา 2251 และมาตรา 2252	เกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศต่อเด็ก
- มาตรา 2313, มาตรา 2314, และมาตรา 2315	เกี่ยวกับการขนส่งทรัพย์สินที่ลักมาระหว่างรัฐ
- มาตรา 2321	เกี่ยวกับการค้าพาหนะที่เป็นเครื่องยนต์บางประเภท หรือส่วนประกอบของพาหนะที่เป็นเครื่องยนต์
- มาตรา 1203	เกี่ยวกับการจับเป็นตัวประกัน

มาตรา	ลักษณะความผิด
- มาตรา 1029	เกี่ยวกับการฉ้อโกง และกิจกรรมที่อื่นที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ลวงความลับได้
- มาตรา 3146	เกี่ยวกับการไม่ปรากฏตัว
- มาตรา 3521(ข)(3)	เกี่ยวกับการให้พยานย้ายที่อยู่ใหม่ และการช่วยเหลือ
- มาตรา 32	เกี่ยวกับการทำลายอากาศยาน หรือเครื่องอำนวยความสะดวกในอากาศยาน
- มาตรา 1963	เกี่ยวกับการฝ่าฝืนเกี่ยวกับองค์การที่ใช้อิทธิพล ช่มชู้เอาเงินและให้สินบน
- มาตรา 115	เกี่ยวกับการช่มชู้ หรือการแก้แค้นตอบแทน ต่อเจ้าพนักงานของรัฐ
- มาตราในบทที่ 65	เกี่ยวกับการทำลายเครื่องมือที่ให้พลังงาน
- มาตรา 1341	เกี่ยวกับการฉ้อโกงทางไปรษณีย์
- มาตรา 351	เกี่ยวกับการฝ่าฝืนเกี่ยวกับการลอบฆ่าบุคคลในรัฐสภา คณะรัฐมนตรี หรือศาลสูง ลักพาตัวไป เพื่อกักขัง ฆ่า เรียกค่าไถ่ ทำร้ายร่างกาย
- มาตรา 831	เกี่ยวกับการห้ามประกอบธุรกิจเกี่ยวกับวัตถุนิวเคลียร์
- มาตรา 33	เกี่ยวกับการทำลายพาหนะที่เป็นเครื่องบินยนต์ หรือเครื่องอำนวยความสะดวกในพาหนะที่เป็นเครื่องบินยนต์
- มาตรา 1992	เกี่ยวกับการทำลายรถไฟ

(ง) ความผิดที่เกี่ยวกับการปลอมแปลงที่ถูกลงโทษตามมาตรา 471, 472 หรือ 473

(จ) ความผิดที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงในคดีความภาค 11 หรือ การผลิตการนำเข้า การรับ การปกปิด การซื้อ การขาย หรือความผิดในลักษณะอื่นที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด กัญชา หรือ ยาอันตรายอื่นๆ ที่มีโทษตามกฎหมายใดๆ ก็ตามของสหรัฐ

(ฉ) ความผิดใดๆ ที่รวมถึงกิจการค้าเชื้อซึ่งชุดเลือดตามมาตรา 892, 893 หรือ 894 แห่งภาค 18

(ช) การฝ่าฝืนมาตรา 5322 แห่งภาค 31 ของประมวลกฎหมายสหรัฐ (เกี่ยวกับการรายงานธุรกิจทางการเงิน)

(ซ) การฝ่าฝืนที่เป็นความผิดอาญาตามมาตรา 2511 และ 2512 (เกี่ยวกับการดักฟัง และการเปิดเผยการสื่อสารบางประเภท และ เครื่องมือดักฟังบางประเภท) แห่งภาค 18

(ฌ) การฝ่าฝืนที่เป็นความผิดอาญาแห่งบทที่ 71 (เกี่ยวกับการลามกอนาจาร) แห่งภาคที่ 18

(ญ) การฝ่าฝืนใดๆ ตามมาตรา 1679 a(C) (2) (เกี่ยวกับการทำลายท่อส่งแก๊สธรรมชาติ) หรืออนุมาตรา (i) หรือ (n) แห่งมาตรา 1472 (เกี่ยวกับสลัดอากาศ) แห่งภาค 49 ของประมวลกฎหมายสหรัฐ

(ฎ) การฝ่าฝืนทางอาญาใดตามมาตรา 2778 แห่งภาค 22 (เกี่ยวกับพระราชบัญญัติการควบคุมการส่งออกซึ่งอาวุธ)

(ฏ) ภูมิลาเนาของผู้ลี้ภัยจากความผิดที่ระบุไว้ในมาตรานี้ หรือ

(ฐ) การคบคิดที่จะกระทำความผิดใดๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

(ฑ)¹ การฝ่าฝืนที่เป็นความผิดอาญาแห่งมาตรา 922 และ 924 ในภาค 18 ประมวลกฎหมายสหรัฐ (เกี่ยวกับอาวุธปืน) และ

(ท) การฝ่าฝืนมาตรา 5861 แห่งประมวลรัษฎากรภายในปี 1986 (เกี่ยวกับอาวุธปืน)

อย่างไรก็ตาม การที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดว่าจะให้มีการดักฟังทางโทรศัพท์ในความผิดฐานใดได้บ้างนั้น เป็นเพียงการกำหนดในเบื้องต้นถึงฐานความผิดที่เจ้าพนักงานของรัฐมีสิทธิขออนุญาตทำการดักฟังทางโทรศัพท์ แต่ไม่ใช่เหตุอันแท้จริงที่เจ้าพนักงานจะต้องแสดงให้เห็นในการขออนุญาตต่อศาลเพื่อทำการดักฟังทางโทรศัพท์ โดยทั้งนี้กฎหมายนี้ยังได้กำหนดเหตุอันแท้จริง หรือเงื่อนไขที่สำคัญที่เจ้าพนักงานจะต้องแสดงต่อศาลในการขออนุญาตทำการดักฟังทาง

โทรศัพท์ และเป็นสิ่งที่ศาลใช้พิจารณาว่าจะอนุญาตให้เจ้าพนักงานทำการดักฟังทางโทรศัพท์ได้หรือไม่ โดยได้บัญญัติไว้ใน มาตรา 2518 ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิธีพิจารณาในการดักฟังการสื่อสารทางสาย ทางคำพูด หรือทางอิเล็กทรอนิกส์ ในอนุมาตรา (1) และ (3) ดังต่อไปนี้²¹

(1) คำร้องเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาต หรือรับรองการดักฟังทางสาย ทางคำพูด หรือทางอิเล็กทรอนิกส์ ตามกฎหมายนี้จะต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรประกอบด้วยคำสาบานหรือปฏิญาณต่อผู้พิพากษาที่มีเขตอำนาจศาล และจะต้องระบุอำนาจของผู้ร้องในการทำคำร้องดังกล่าว คำร้องจะต้องระบุรายละเอียดดังต่อไปนี้

(ก) ระบุตัวเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายที่ทำคำร้อง และเจ้าพนักงานผู้อนุญาตตามคำร้องนั้น

(ข) ข้อความที่สมบูรณ์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงและพฤติการณ์เกี่ยวกับคำร้องที่ให้เหตุผลได้ถึงความเชื่อของเขาที่ว่าศาลควรมีคำสั่งอนุญาตรวมทั้ง (i) รายละเอียดเกี่ยวกับความผิดที่ระบุไว้ โดยเฉพาะซึ่งได้เกิดขึ้น กำลังกระทำ หรือจะกระทำ (ii) เว้นแต่ตามที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา (11) รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะและสถานที่ที่จะติดตั้ง (iii) รายละเอียดเกี่ยวกับประเภทของการสื่อสารที่จะดักฟัง (iv) ระบุบุคคลที่กระทำความผิดและการสื่อสารของเขาจะถูกดักฟัง ถ้าหากทราบ

(ค) ข้อความที่สมบูรณ์เกี่ยวกับว่าได้มีการสืบสวนสอบสวนโดยวิธีอื่น และไม่ประสบความสำเร็จแล้วหรือไม่ และเหตุผลที่ทำให้ไม่ถึงจะไม่มีทางประสบความสำเร็จถ้าใช้วิธีการอื่นหรือจะเป็นอันตรายมากเกินไป

(ง) ระบุระยะเวลาที่อนุญาตให้ดักฟังถ้าลักษณะแห่งการสืบสวนมีว่า การอนุญาตเพื่อดักฟังไม่อาจจะหยุดลงโดยอัตโนมัติ เมื่อประเภทที่ระบุไว้แห่งการสื่อสารได้รับแล้วในโอกาสแรก รายละเอียดแห่งข้อเท็จจริง โดยเฉพาะจะต้องระบุเหตุอันควรที่จะเชื่อได้ว่า จะมีการสื่อสารในประเภทเดียวกันเพิ่มเติมอีกในภายหลัง

(จ) ข้อความที่สมบูรณ์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในเรื่องคำร้องครั้งที่ผ่านมามีทั้งหมดที่บุคคลผู้อนุญาตและทำคำร้องได้ทราบยื่นต่อผู้พิพากษาใดๆ เพื่อขออนุญาตดักฟัง หรือเพื่อขอการรับรองใน

²¹ The Omnibus Crime Control And Safe Streets Act of 1968, Sec. 2518 (1) และ (3) (เอกสารภาคผนวก)

การดักฟังการสื่อสารทางสาย ทางคำพูด หรือทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับบุคคลใดๆ ที่อยู่ในกลุ่มบุคคลเดียวกัน เครื่องอำนวยความสะดวก หรือสถานที่ที่ระบุในคำร้อง และผู้พิพากษาสั่งคำร้องแต่ละฉบับอย่างไร และ

(ฉ) ในกรณีคำร้องขอขยายระยะเวลาจะต้องระบุว่า ยังไม่ได้รับผลเป็นที่น่าพอใจจากการดักฟัง หรือคำอธิบายที่มีเหตุผลถึงการล้มเหลวที่จะได้รับผลดังกล่าว

(3) เมื่อพิจารณาคำร้องดังกล่าว ผู้พิพากษาอาจจะออกคำสั่งฝ่ายเดียวตามที่ร้องขอหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไข อนุญาต หรือรับรองการดักฟังการสื่อสารทางสาย ทางคำพูดหรือทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เกิดขึ้นภายในเขตอำนาจศาล ที่ผู้พิพากษานี้พิจารณาอยู่ และที่เกิดขึ้นนอกเขตอำนาจศาลแต่อยู่ในสหรัฐ ในกรณีเป็นเครื่องมือดักฟังที่เคลื่อนไหวได้ ซึ่งได้รับอนุญาตจากศาลสหรัฐภายในเขตอำนาจศาลดังกล่าว ถ้าผู้พิพากษาดังกล่าวพิจารณาว่า ข้อเท็จจริงที่ระบุในคำร้องนั้นมี

(ก) มีเหตุอันควรเชื่อว่ามีบุคคลกำลังกระทำความผิด ได้กระทำความผิดและกำลังจะกระทำความผิดเฉพาะที่ระบุไว้ตามมาตรา 2516 แห่งกฎหมายนี้

(ข) มีเหตุอันควรเชื่อว่าการสื่อสารที่เกี่ยวกับความผิดนั้นจะได้รับจากการดักฟังนั้น

(ค) ได้มีการพยายามใช้วิธีการสืบสวนสอบสวนอย่างธรรมดาแล้ว และไม่ประสบความสำเร็จ หรือมีเหตุผลที่น่าเชื่อว่าจะไม่ประสบความสำเร็จ แม้จะมีการพยายามดังกล่าวหรือจะประสบอันตรายมากเกิน

(ง) เว้นแต่ตามที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา (11) มีเหตุอันควรเชื่อว่าการอำนวยความสะดวก หรือสถานที่ที่จะทำการดักฟังการสื่อสารทางสาย ทางคำพูด หรือทางอิเล็กทรอนิกส์ได้กำลังใช้ หรือกำลังจะถูกใช้เกี่ยวกับการกระทำความผิดดังกล่าว หรือบุคคลดังกล่าวเป็นผู้เข้ามีชื่อเป็นเจ้าของ หรือใช้เป็นปกติ

กล่าวโดยสรุป คือ การที่เจ้าพนักงานของรัฐจะทำการดักฟังทางโทรศัพท์ได้ จะต้องขออนุญาตจากศาล โดยทำเป็นคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษร โดยระบุเหตุผลอันสมควรที่จำเป็นต้องใช้วิธีการดังกล่าว ตามหลักเกณฑ์ที่ได้กล่าวมาแล้วใน มาตรา 2518 (1) และถ้าศาลพิจารณาเห็นว่า คำร้องดังกล่าวแสดงถึงเหตุอันควรที่จะอนุญาตให้ทำการดักฟังทางโทรศัพท์ ก็จะมีคำสั่งอนุญาตให้ทำการดังกล่าวได้

ในกรณีที่ศาลพิจารณาคำร้องของเจ้าพนักงานดังกล่าว และมีคำสั่งอนุญาตหรือรับรองการดักฟังทางโทรศัพท์ คำสั่งศาลจะต้องระบุบุคคลซึ่งการสนทนาของเขาจะถูกดักฟัง สถานที่ซึ่ง

ได้รับอนุญาตให้ตัดฟ้ง รายละเอียดเกี่ยวกับความผิดที่เกี่ยวข้องกับการตัดฟ้ง หน่วยงานที่อนุญาตให้ตัดฟ้ง และบุคคลที่อนุญาตตามคำร้องนั้น ระยะเวลาที่อนุญาตให้ตัดฟ้ง และต้องแจ้งให้ทราบว่าการตัดฟ้งจะสิ้นสุดลงโดยอัตโนมัติ เมื่อได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับความผิดที่ต้องการตัดฟ้งในโอกาสแรก²² นอกจากนี้ ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตให้ตัดฟ้งทางโทรศัพท์ไม่เกินระยะเวลาที่จำเป็นในการบรรลุนิติประสงค์ในการอนุญาตนั้น และในกรณีใดๆ ก็ตาม จะอนุญาตไม่เกิน 30 วัน ในกรณีขยายระยะเวลาการตัดฟ้ง ก็ถือเกณฑ์เช่นเดียวกัน²³

อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ ยังได้กำหนดข้อยกเว้นให้เจ้าพนักงานของรัฐสามารถทำการตัดฟ้งทางโทรศัพท์ก่อนที่จะได้รับอนุญาตจากศาลได้ในกรณีมีเหตุฉุกเฉินดังต่อไปนี้

(1) จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต โดยทันที หรือจะมีอันตรายต่อร่างกายอย่างสาหัสต่อบุคคลใด

(2) การกระทำการคบคิด ซึ่งเป็นการคุกคามต่อความมั่นคงของชาติ หรือ

(3) การกระทำการคบคิดในลักษณะที่เป็นองค์การอาชญากรรม

แต่ในกรณีดังกล่าวจะต้องเป็นกรณีที่ศาลอาจออกคำสั่งให้ตัดฟ้งทางโทรศัพท์ได้ และจะต้องขออนุญาตต่อศาลภายใน 48 ชั่วโมง หลังจากได้เริ่มต้นทำการตัดฟ้ง²⁴

นอกจากนี้กฎหมายนี้ยังกำหนดว่า การบันทึกเสียงการตัดฟ้งทางโทรศัพท์ที่ได้รับอนุญาตตามคำสั่งศาลจะต้องกระทำในลักษณะที่ป้องกันการแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ จะต้องมีการปิดผนึกบนเทปบันทึกเสียงตามคำสั่งศาล และการดูแลรักษาคำร้อง คำสั่ง และเทปบันทึกเสียงจะอยู่ที่ใดขึ้นอยู่กับคำสั่งศาลเช่นเดียวกัน²⁵ ทั้งนี้เพื่อรักษาความลับในการสืบสวนของรัฐ

ยิ่งไปกว่านั้น กฎหมายนี้ยังกำหนดให้มีการชดใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง (Civil damages) ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้²⁶

²² Ibid., Sec. 2518 (4) (เอกสารภาคผนวก)

²³ Ibid., Sec. 2518 (5) (เอกสารภาคผนวก)

²⁴ Ibid., Sec. 2518 (7) (เอกสารภาคผนวก)

²⁵ Ibid., Sec 2518 (8)(a)(b) (เอกสารภาคผนวก)

²⁶ Ibid., Sec 2520 (เอกสารภาคผนวก)

อย่างไรก็ตามศาลสหรัฐอเมริกาได้เคยวินิจฉัยไว้ในคดี *Unites States V. Whitaker* 343 F. Supp. 358 (E.D.Pa. 1972) ว่า Title III แห่ง The Omnibus Crime Control and Safe Streets Act ปี 1968 นั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ โดยที่ว่าการกฎหมายดังกล่าวมีข้อบกพร่องตามรัฐธรรมนูญถึง 3 ประการ ดังนี้²⁷

1. มาตรา 2518 (5) ซึ่งอนุญาตให้ดักฟังเป็นระยะเวลาถึง 30 วัน และยังอนุญาตให้ศาลขยายระยะเวลาได้อีก นั้น เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพราะเป็นการสะกดรอยอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานเกินไป

2. บทบัญญัติแห่ง Title III นี้เป็นแนวทางโดยเฉพาะในการจำกัดดุลพินิจของเจ้าพนักงาน เนื่องจากบทบัญญัตินี้ดังกล่าวปล่อยให้ เป็นดุลพินิจของเจ้าพนักงานในการพิจารณาว่าเขาได้รับข้อมูลที่เพียงพอเกี่ยวกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในความผิดที่กำลังสืบสวนอยู่เพียงพอแล้วหรือไม่ที่จะหยุดการดักฟัง เพราะว่าได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้รับอนุญาตให้ดักฟังแล้ว

3. บทบัญญัติแห่ง Title III ถือเป็นการให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการค้นและยึดโดยไม่ขออันฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 เนื่องจากไม่มีข้อกำหนดให้มีการแจ้งไปยังบุคคล ซึ่งการสนทนาของเขาถูกดักฟังในทันทีที่การสะกดรอยตามที่ได้รับอนุญาต ได้สิ้นสุดลง

แต่ต่อมาในปี ค.ศ. 1973 ศาลสหรัฐอเมริกาก็ได้วินิจฉัยในคดี *United States V. Cafero* 473 F. 2d 489 (3d Cir. 1973) ซึ่งเป็นการกลับคำพิพากษาในคดี *United States V. Whitaker* ดังกล่าวข้างต้น โดยปฏิเสธคำพิพากษาในคดีดังกล่าวที่ว่าบทบัญญัติแห่ง Title III ขัดต่อรัฐธรรมนูญ โดยศาลในคดีนี้ไม่เห็นด้วยกับข้อสังเกตในคดีก่อนที่ว่าการอนุญาตให้เจ้าพนักงานล่วงละเมิดในสิทธิส่วนตัวโดยการดักฟังทางโทรศัพท์ตามบทบัญญัติแห่ง Title III ไม่ได้มีความแน่นอน หรือ ระมัดระวัง หรือ จำกัดอย่างมากเนื่องจากศาลในคดีนี้เห็นในทางตรงกันข้ามว่ามาตรา 2518 (1) (b) แห่งบทบัญญัตินี้ดังกล่าวบัญญัติว่า คำร้องขออนุญาตดักฟังทางโทรศัพท์จะต้องระบุข้อความที่สมบูรณ์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งประเภทของการสื่อสารที่จะดักฟัง และจะต้องระบุรายละเอียดเกี่ยวกับความผิดที่ระบุไว้

²⁷ *Yale Kamisar and others, Basic Criminal Procedure; cases, comments and questions, p. 451.*

โดยเฉพาะ ลักษณะและสถานที่เกี่ยวกับเครื่องอำนวยความสะดวกที่จะทำการดักฟัง นอกจากนี้หลังจากที่ศาลได้นิยามคำร้อง ศาลก็จะออกคำสั่งอนุญาตให้ดักฟังเฉพาะกรณีที่ศาลพิจารณาเห็นว่า เป็นไปตามมาตรา 2518 (3) แห่งบทบัญญัติดังกล่าว รวมทั้งปรากฏเหตุอันควร (probable cause) และจะต้องระบุในคำสั่งอนุญาตดังที่ปรากฏในมาตรา 2518 (4) ดังต่อไปนี้ คือ

- (ก) ระบุชื่อ หรือ รูปพรรณของบุคคลผู้ซึ่งการสื่อสารของเขาจะถูกดักฟัง ถ้าหากทราบ
- (ข) ลักษณะและสถานที่ของเครื่องอำนวยความสะดวกในการสื่อสาร ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำการดักฟัง
- (ค) ระบุรายละเอียด โดยเฉพาะเกี่ยวกับประเภทของการสื่อสารที่จะถูกดักฟัง และระบุความผิด โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารที่จะถูกดักฟัง
- (ง) ระบุหน่วยงานที่ได้รับอนุญาตให้ทำการดักฟัง และระบุบุคคลผู้อนุญาตในคำร้องขออนุญาตดักฟัง และ
- (จ) ระบุระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ทำการดักฟัง รวมทั้งระบุด้วยว่าการดักฟังจะสิ้นสุดลงโดยอัตโนมัติ เมื่อได้รับการสื่อสารที่ต้องการในโอกาสแรก หรือไม่

นอกจากนี้ ศาลในคดีนี้เห็นว่าระยะเวลาที่อนุญาตให้ดักฟังได้เป็นเวลา 30 วัน ตามบทบัญญัติแห่ง Title III เป็นระยะเวลาที่กำหนดไว้สูงสุดตามกฎหมาย (a statutory maximum) ไม่ใช่การที่ศาลอนุญาตโดยอัตโนมัติให้ดักฟังต่อไปได้เป็นเวลา 30 วัน ซึ่งศาลในคดีก่อน (คดี U.S.V. Whitaker) ตีความบทบัญญัติมาตรา 2518 (4)(e) ว่าเป็นการกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดโดยอัตโนมัติ ซึ่งขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาลผู้ออกคำสั่งอนุญาต ดังนั้น ศาลจึงอาจอนุญาตให้มีการดักฟังต่อไปได้ โดยไม่ต้องแสดงเหตุอันควร หลังจากที่ได้รับคำสั่งสื่อสารที่ต้องการในครั้งแรกแล้ว ซึ่งศาลในคดีหลังนี้ (คดี U.S. V. Cafero) ไม่เห็นด้วย โดยในคดีหลังนี้ ศาลตีความมาตรา 2518 (5) ว่าเป็นการกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดในการดักฟัง เมื่อบรรลุนิติบุคคลที่ประสงค์ที่ได้รับอนุญาตให้ดักฟังโดยไม่คำนึงว่า ศาลซึ่งอนุญาตให้ดักฟังกำหนดไว้หรือไม่ เพราะระยะเวลา 30 วัน ดังกล่าวเป็นข้อจำกัดตามกฎหมายในการอนุญาตให้ดักฟังทุกๆ ครั้ง โดยไม่คำนึงว่า ได้บรรลุนิติบุคคลที่ประสงค์ที่ได้รับอนุญาตให้ดักฟังแล้วหรือยัง

ยิ่งกว่านั้น ศาลในคดีนี้ยังเห็นว่า Title III ได้กำหนดให้มีการระบุโดยเฉพาะ

เจาะจงซึ่งควรจะกล่าวเห็นไว้สักครั้งคือ ตามมาตรา 2518 (1)(b)(iii), และ (4)(c) ได้กำหนดให้มีการระบุรายละเอียด โดยเฉพาะถึงประเภทของการสื่อสารที่จะดักฟัง มาตรา 2518 (1)(b) กำหนดว่า คำร้องที่ขออนุญาตดักฟังจะต้องระบุข้อเท็จจริงทั้งหมดโดยสมบูรณ์ รวมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับความผิดที่ระบุไว้โดยเฉพาะ และลักษณะของสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ ซึ่งจะมีการดักฟัง มาตรา 2518 (2) ให้อำนาจผู้พิพากษาที่จะเรียกให้ผู้ร้องแสดงพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ มาตรา 2518 (3) กำหนดให้ผู้พิพากษาจะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงก่อนที่จะอนุญาตให้มีการดักฟัง นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติในการแก้ปัญหาคำสั่งอนุญาตนั้น ไม่สมบูรณ์ การดักฟังกระทำไม่ตรงตามคำสั่งอนุญาตนั้น และการสนทนาถูกดักฟังโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังปรากฏใน มาตรา 2518 (10)(a) ดังนั้น ศาลในคดีนี้จึงปฏิเสธข้อโต้เถียงที่ว่า Title III ให้ดุลพินิจมากเกินไปแก่เจ้าพนักงาน เพราะว่าเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในการที่ไม่อาจระบุโดยเฉพาะเจาะจงถึงสิ่งที่จะดักฟัง แต่อย่างไรก็ตาม การที่ศาลปฏิเสธไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้จากการดักฟังในกรณีที่คำร้องไม่ชัดแจ้ง หรือกรณีที่การปฏิบัติตามหมายไม่เหมาะสม หรือหมายดังกล่าวขัดรัฐธรรมนูญ ก็ถือเป็นการแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวอย่างเหมาะสมแล้ว

กล่าวโดยสรุป ในปัจจุบันศาลสหรัฐอเมริกาถือ ตามคำพิพากษาในคดี United States V. Cafero ว่าบทบัญญัติแห่ง Title III ซึ่งอนุญาตให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายใช้วิธีการดักฟังทางโทรศัพท์ ตามที่ได้รับอนุญาตโดยคำสั่งศาล ไม่เป็นการขัดต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 (The Fourth Amendment) ซึ่งเป็นหลักประกันของประชาชนจากการที่จะไม่ถูกค้นและยึด โดยไม่มีเหตุอันควร

เนื่องจากรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด ทั้งนี้ปรากฏในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันของสหรัฐอเมริกา หมวด 6 มาตรา 2 ซึ่งบัญญัติว่า "รัฐธรรมนูญนี้...จะเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ และผู้พิพากษาในทุกมลรัฐจะถูกผูกพันดังว่านั้น" (The Constitution... shall be the Supreme Law of the land, and the Judges in every State shall be bound thereby)²⁸ ซึ่งมีผลทำให้รัฐธรรมนูญมีสถานะเหนือกฎหมายทั้งปวงที่เป็นกฎหมาย

²⁸ วิษณุ เครืองาม, "กฎหมายรัฐธรรมนูญ", (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2530), หน้า 673.

ภายใน (domestic law) โดยกฎหมายที่วางไว้ว่ามีมาก่อนหรือหลังจากประกาศใช้รัฐธรรมนูญแล้ว จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญไม่ได้ และเพื่อเป็นหลักประกันว่าความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญนี้ ไม่ถูกละเมิดจึงจำเป็นต้องมีองค์กรหรือสถาบันทำหน้าที่ดูแลรักษารัฐธรรมนูญ และมีอำนาจตรวจสอบ รวมทั้งวินิจฉัยว่า กฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญจริงหรือไม่ ซึ่งเรียกกระบวนการนี้ว่า Judicial Review²⁹ และตามระบบกฎหมายสหรัฐอเมริกา ศาลซึ่งทำหน้าที่วินิจฉัยปัญหาต่างๆ ในทางกฎหมายอยู่แล้ว จึงมีอำนาจวินิจฉัยว่ากฎหมายที่เป็นปัญหาในชั้นพิจารณาของศาลนั้นๆ ในขณะนั้นขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่ โดยศาลทุกศาลในสหรัฐอเมริกา สามารถใช้อำนาจวินิจฉัยได้ว่า กฎหมายของมลรัฐ หรือกฎหมายของรัฐบาลสหรัฐขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาหรือไม่ อำนาจเช่นนี้กระจายไปสู่ศาลทั่วไป และเป็นส่วนหนึ่งของอำนาจตุลาการตามปกติ เช่นเดียวกับการชี้ขาดข้อกฎหมายในคดีแพ่ง และคดีอาญาอื่นๆ³⁰ แม้อำนาจหน้าที่ของศาลในลักษณะนี้ไม่ปรากฏชัดในตัวบทรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา แต่เมื่อศาลสหรัฐอเมริกาอ้างอำนาจนี้ใน พ.ศ. 2347 (ค.ศ. 1804) ในคดีประวัติศาสตร์ ชื่อ Marbury V. Madison อำนาจนี้ก็ก่อตัวเป็นระบบ และเป็นที่ยอมรับกันตลอดมา³¹

ผู้เขียนเห็นว่า การที่ศาลสหรัฐอเมริกาพิพากษาในคดี United States V. Cafero ซึ่งเป็นกรกลับคำพิพากษาในคดี United States V. Whitaker ว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาดังกล่าวข้างต้น เป็นเพราะบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวถูกต้องตามเงื่อนไขหรือกระบวนการตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญสหรัฐ ซึ่งอาจพิจารณาได้ดังต่อไปนี้

รัฐธรรมนูญสหรัฐ ประกอบไปด้วยบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน หรือที่เรียกว่า "Bill of Rights" โดยปรากฏอยู่ในบทแก้ไขเพิ่มเติม (Amendments) ต่างๆ และในการนี้ได้มีบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 14 (The Fourteenth Amendment) ได้บัญญัติรับรองคุ้มครองสิทธิในชีวิต เสรีภาพ หรือทรัพย์สินของบุคคล ที่จะไม่ถูกล่วงละเมิด โดย

²⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 677.

³⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 687-688.

³¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 142

ไม่ชอบด้วยกระบวนการอันชอบด้วยกฎหมาย (Due Process of Law) โดยข้อ 1 ของบทแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว ได้บัญญัติไว้ในส่วนหนึ่งว่า "... มลรัฐใดจะรอนสิทธิในชีวิต เสรีภาพ หรือทรัพย์สินของบุคคล โดยไม่ชอบด้วยกระบวนการแห่งกฎหมาย... ไม่ได้" ³²

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 4 (The Fourth Amendment) เป็นบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนบทบัญญัติหนึ่ง ซึ่งมุ่งคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน จากการจับ ค้น และยึด โดยไม่ชอบ โดยบัญญัติว่า

"สิทธิของประชาชนที่จะมีความปลอดภัยในร่างกาย เคหสถาน เอกสาร และทรัพย์สินของจากการถูกตรวจค้น หรือยึด โดยไม่มีสาเหตุอันควร จะละเมิดไม่ได้และจะออกหมายเพื่อกระทำการดังกล่าวใดๆ ไม่ได้ เว้นแต่จะมีเหตุอันควรเชื่อถือซึ่งได้รับการยืนยันด้วยคำสาบานหรือปฏิญาณ และโดยเฉพาะต้องระบุสถานที่ที่จะค้น หรือบุคคลที่จะจับกุม หรือสิ่งที่จะยึดไว้ในหมายนั้น" ³³

เจตนารมณ์ของ the due process clause แห่งรัฐธรรมนูญสหรัฐ มีขึ้นเพื่อเป็นหลักประกันแก่ประชาชนที่จะไม่ถูกเจ้าพนักงานของรัฐใช้อำนาจตามอำเภอใจ ³⁴ เช่นในกรณีเจ้าพนักงานของรัฐ จะใช้อำนาจทำการจับกุม ตรวจค้น จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 14 ข้างต้น กล่าวคือ จะกระทำการดังกล่าวได้ จะต้องขอหมาย (warrant) จากศาล ซึ่งศาลจะอนุญาตโดยการออกหมายให้ก็ต่อเมื่อปรากฏเหตุอันควร (Probable Cause)

ดังนั้น บทบัญญัติของ Title III แห่ง The Omnibus Crime Control And

³² วิษณุ เครืองาม, "กฎหมายแองโกล - อเมริกัน", (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2520), หน้า 131.

³³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 128.

³⁴ Edward S. Corwin's, "The Constitution And What It Means Today", (New Jersey : Princeton University Press, 1973), p. 326.

Safe Streets Act of 1968 ซึ่งได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานของรัฐทำการดักฟังทางโทรศัพท์ได้ จึงไม่ขัดต่อบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 4 เนื่องจากบทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์ และเงื่อนไข ซึ่งเจ้าพนักงานจะต้องปฏิบัติตาม ทำนองเดียวกับบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 4 ดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการอันชอบด้วยกฎหมาย (Due Process of Law) กล่าวคือ

1. บทบัญญัติดังกล่าวสอดคล้องกับกระบวนการอันชอบด้วยกฎหมายในแง่ วิธีสบัญญัติ (Procedural Due Process) เนื่องจากได้กำหนดให้เจ้าพนักงานต้องร้องขอต่อศาลก่อนทำการดักฟังทางโทรศัพท์
2. บทบัญญัติดังกล่าวสอดคล้องกับกระบวนการอันชอบด้วยกฎหมายในแง่สารบัญญัติ (Substantive Due Process) เนื่องจากกำหนดไว้ว่า การที่เจ้าพนักงานจะกระทำการดักฟังทางโทรศัพท์ได้ จะต้องมีความน่าสงสัย (Probable Cause) ซึ่งระบุไว้โดยชัดแจ้ง

3.4 การรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากการดักฟังทางโทรศัพท์

ในประเทศสหรัฐอเมริกา รูปแบบการพิจารณาคดีเป็นแบบกล่าวหา (Accusatorial System) โดยคู่ความทั้ง 2 ฝ่ายมีฐานะเท่าเทียมกันในศาล ผู้พิพากษาเป็นเพียงผู้คอยควบคุมให้มีการต่อสู้ในเชิงคดีอย่างยุติธรรม และมีคณะลูกขุนเป็นผู้ทำหน้าที่พิจารณาคัดข้อเท็จจริง (verdict) ถึงความถูกต้องของผู้กล่าวหา ซึ่งคณะลูกขุนนี้เป็นคนธรรมดาที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการพิจารณาคดี และไม่มีความรู้ทางกฎหมาย ฉะนั้น กฎเกณฑ์ในเรื่องการรับฟังพยาน จึงต้องวางอย่างเคร่งครัด มีบทตัดพยาน (Exclusionary Rules) ชัดเจนว่า พยานหลักฐานแบบนั้น หรือแบบนี้ รับฟังหรือถือเป็นพยานหลักฐานไม่ได้³⁵ และห้ามมิให้คู่ความนำพยานนั้นเข้าสืบ โดยศาลจะเป็นผู้วินิจฉัย เสียแต่เริ่มแรกว่า พยานใดจะให้รับเข้าสู่สำนวนความสู่ความรับรู้ของคณะลูกขุนได้หรือไม่ ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้คู่ความนำพยานประเภทที่ไม่มีคุณค่าเกี่ยวกับการพิสูจน์ความจริง แต่มีคุณค่าทางจิตวิทยา เข้าสู่การรับรู้และชักจูงจิตใจของคณะลูกขุน

³⁵ จรัญ ภักดีธนากุล, "บทตัดพยานบอกเล่าในกฎหมายไทย", วารสารกฎหมาย, ปีที่ 6 ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2524, หน้า 2.

ให้เขามาสืบ ดังนั้น หากพยานหลักฐานใดต้องห้ามมิให้รับฟังแล้ว ก็จะไม่มีโอกาสเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดี หรือเข้าสู่การรับรู้ของคณะลูกขุนได้เลย เช่น พยานหลักฐานที่ได้มาโดยวิธีการอันไม่ชอบของเจ้าพนักงาน ได้แก่ คำรับสารภาพ หรือวัตถุของกลางที่ได้มาจากการข่มขู่ หรือข่มขืนใจ เป็นต้น

กฎหมาย The Omnibus Crime Control and Safe Streets Act ซึ่งวางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการดักฟังทางโทรศัพท์ก็ได้มีบทตัดพยาน (Exclusionary Rules) โดยจะไม่รับฟังข้อความที่ได้มาจากการดักฟังที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายดังกล่าว และพยานหลักฐานที่ได้จากการดักฟังดังกล่าวเป็นพยาน โดยปรากฏในมาตรา 2515 แห่งกฎหมายดังกล่าวซึ่งบัญญัติว่า

"ห้ามใช้ข้อความที่ได้จากการดักฟังการสื่อสารทางสายหรือทางคำพูดเป็นพยานหลักฐาน เมื่อมีการดักฟังการสื่อสารทางสาย หรือทางคำพูด ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของการสื่อสารนั้น และพยานหลักฐานใดๆ ที่ได้มาจากการดักฟัง จะไม่สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินกระบวนการพิจารณาใดๆ การรับฟัง หรือกระบวนการพิจารณาอื่นที่กระทำใน หรือ ต่อหน้า ศาล คณะลูกขุนใหญ่ สำนักงาน พนักงาน เจ้าหน้าที่ หน่วยงานที่รักษาระเบียบ คณะกรรมการทางกฎหมาย หรือ องค์กรอื่นใดของสหรัฐ มลรัฐ หรือ องค์กรทางการเมืองแห่งสหรัฐ หรือ มลรัฐ ถ้าการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจะเป็นการฝ่าฝืนลักษณะนี้"

การกระทำซึ่งเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว อันจะทำให้ไม่รับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากการกระทำดังกล่าว เป็นพยานตามกฎหมายดังกล่าว ได้แก่

1. การฝ่าฝืนมาตรา 2516 เกี่ยวกับข้อกำหนดในการออกคำสั่งอนุญาตให้ดักฟังทางโทรศัพท์ ซึ่งจะต้องระบุตัวเจ้าพนักงานผู้อนุญาตตามคำร้องขอดักฟังทางโทรศัพท์ และ คำสั่งศาลที่อนุญาตให้ดักฟังจะต้องระบุเจ้าพนักงานผู้อนุญาตตามคำร้องเช่นกัน

2. การฝ่าฝืนมาตรา 2518 เกี่ยวกับข้อกำหนดให้ปิดผนึกบนเทปบันทึกเสียง (Sealing of tapes) หลังจากบันทึกการสนทนาที่ได้จากการดักฟังทางโทรศัพท์แล้ว ในกรณีที่ไม่มี การปิดผนึกดังกล่าว จำเลยอาจมีคำร้องขอให้ตัดพยานเทปบันทึกเสียงการดักฟังทางโทรศัพท์ดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามศาลอาจไม่ตัดพยานเทปบันทึกเสียงดังกล่าวได้ หากรัฐสามารถพิสูจน์ให้เห็นว่า การไม่ปิดผนึกบนเทปบันทึกเสียง และการใช้เทปบันทึกเสียง ไม่ได้มีผลเป็นการแก้ไข

เปลี่ยนแปลง หรือการเข้าไปยุ่ง และพฤติการณ์ที่ก่อให้เกิดความจำเป็นที่ไม่ปิดผนึกบนเทปบันทึกเสียงไม่ได้กระทำขึ้นโดยมีกลอุบาย และการไม่ปิดผนึกบนเทปดังกล่าว ไม่ทำให้จำเลยเสียเปรียบ³⁶

นอกจากกรณีดังกล่าวข้างต้นพยานหลักฐานที่ได้มาจากการดักฟังทางโทรศัพท์ที่นำเสนอต่อศาล จะเป็นในรูปแบบของเทปบันทึกเสียง (recorded tapes) หรือบันทึกข้อความ ซึ่งถอดจากเทปบันทึกเสียงดังกล่าว (Transcripts) ซึ่งในการดำเนินคดีในศาล พยานหลักฐานในรูปแบบของเทปบันทึกเสียงให้ประโยชน์ในการแสดงถึงวัตถุประสงค์ เช่น³⁷

1. เป็นพยานประกอบ (Corroboration) เช่น ในการดำเนินคดีฐานข่มขืน อาจอ้างเทปบันทึกเสียงการสนทนาทางโทรศัพท์ เป็นพยานประกอบคำให้การของพยานที่ระบุตัวจำเลยได้

2. เป็นคำให้การรับสารภาพ (Confessions) เทปบันทึกเสียงสามารถแสดงให้เห็นถึงเสียงที่แท้จริงของจำเลยและบุคคลอื่นๆ ซึ่งสนทนากับจำเลยซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อศาล และลูกขุนมากกว่าคำรับสารภาพที่กระทำเป็นลายลักษณ์อักษร โดยเฉพาะเมื่อมีประเด็นว่าคำรับสารภาพนั้นได้กระทำโดยสมัครใจหรือไม่ แต่ก็เป็นที่แน่นอนว่า ต้องมีการพิสูจน์ความถูกต้องแท้จริงของเทปบันทึกเสียงดังกล่าว

3. เป็นการแสดงถึงการกระทำความผิดทางอาญา หรือ เหตุการณ์ที่แท้จริงอื่นๆ (Showing Criminal Act or Other Original Event) เช่น ในการฟ้องคดีฐานให้สินบนเจ้าพนักงานก็สามารถอ้างเทปบันทึกเสียงระหว่างจำเลยและเจ้าพนักงานเป็นพยานได้

4. เป็นการดำเนินคดีอาญาต่อเจ้าพนักงานของรัฐ (Impeachment) เช่น ในการดำเนินคดีความผิดฐานบุกรุกเข้าไปในบ้านและลักทรัพย์ในเวลากลางคืน (burglary) ศาลรับ

³⁶ คดี U.S.v. Angiulo, C.A.1 (Mass) 1988, 847, 966, Certiorari denied 109 S.Ct. 138.

³⁷ Juris Cederbaums, "Wiretapping and Electronic Eavesdropping ; The Law and Its Implications : A Comparative Study", pp. 34-35.

ฟังเทปบันทึกเสียงการสนทนาระหว่างพยานจำเลย และพนักงานอัยการเป็นพยาน โดยจำกัดวัตถุประสงค์เฉพาะเพื่อนำคำให้การของพยานซึ่งมีข้อความที่ขัดกันขึ้นมาพิจารณา

5. เป็นการทบทวนความทรงจำ (Refreshing Recollection) พยานบุคคล ซึ่งให้การถึงการสนทนาที่เขาเป็นคู่สนทนา หรือ เขาแอบได้ยินมาซึ่งได้ถูกบันทึกเสียงไว้ โดยทั่วไปจะได้รับอนุญาตให้ใช้บันทึกข้อความที่ถอดออกจากเทปบันทึกเสียง เพื่อเป็นการทบทวนความทรงจำ ซึ่งบันทึกข้อความที่ถอดจากเทปบันทึกเสียงดังกล่าวจะต้องมีความถูกต้องแน่นอน และได้กระทำขึ้นโดยพยานบุคคลดังกล่าว หรือ ตามคำสั่งของบุคคลดังกล่าว

6. เป็นคำยอมรับ (Admissions) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายส่วนมากจะใช้วิธีแอบบันทึกการสนทนาระหว่างจำเลย และบุคคลอื่นและเมื่อได้รับการสนทนาที่ถูกบันทึกแล้วก็จะเสนอเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดี หากไม่มีการคัดค้านตามรัฐธรรมนูญ

7. เพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ (Other Uses) เทปบันทึกเสียงอาจใช้แสดงถึงข้อเท็จจริงที่กล่าวคำพูดถึงบุคคลที่สาม ภายใต้ข้อยกเว้นของหลักการไม่ยอมรับฟังพยานบอกเล่า (the hearsay rule) ซึ่งไม่ใช่การพิสูจน์ถึงความถูกต้องของข้อความ แต่เพียงเพื่อแสดงให้เห็นถึงสถานะทางจิตใจ (the mental state) ของผู้พูดในการพยายามที่จะอธิบายการกระทำบางอย่าง

นอกจากนี้ศาลสหรัฐอเมริกาวางหลักว่า เทปบันทึกเสียงมีคุณค่าในฐานะเป็นพยาน ซึ่งไม่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่เนื่องจากเป็นการแสดงถึงคำพูดของบุคคลด้วยเสียงของเขาเอง และแสดงให้เห็นถึงข้อเท็จจริงในระดับเสียงสูงต่ำ การเน้นข้อความ และคุณสมบัติอื่นๆ ของคำพูดนั้น

ปัญหาที่นำพิจารณาอีกประการหนึ่ง คือ การอ้างเทปบันทึกเสียงที่ได้มาจากการดักฟังทางโทรศัพท์ มาเป็นพยานหลักฐาน เพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย จะเป็นการขัดต่อบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา มาตรา 5 (The Fifth Amendment) หรือไม่

บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 5 บัญญัติว่า

"บุคคลใด จะถูกพิจารณาคดีที่มีโทษถึงประหารชีวิต หรือคดีอาญาอันไม่ฟังพยานอื่นใดไม่ได้ นอกจากคณะลูกขุนใหญ่จะ ได้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร หรือชี้ขาดเป็นลายลักษณ์อักษรให้

พิจารณาคดีนั้นแล้ว ทั้งนี้ ยกเว้นคดีที่เกิดขึ้นในกองทัพบก หรือกองทัพอากาศ หรือในกำลังพลเรือน อาสาสมัครที่เข้าประจำการในยามที่มีสงคราม หรือมีความไม่สงบเกิดขึ้น และ บุคคลใด จะถูก ผนึกษาหรือลงโทษในความผิดอันเดียวกันซ้ำอีกไม่ได้ หรือ จะถูกบังคับให้ให้การเป็นภัยแก่ตนเองในคดีอาญาใดๆ ไม่ได้ หรือ จะถูกจำกัดสิทธิในชีวิต เสรีภาพ และทรัพย์สิน โดยไม่ต้องด้วย กระบวนความแห่งกฎหมายไม่ได้ และทรัพย์สินของบุคคลใด จะนำไปใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ โดยไม่มีค่าทดแทนอันชอบธรรม ไม่ได้" ³⁸

บทบัญญัติส่วนหนึ่งของบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญดังกล่าว เป็นหลักประกันแก่บุคคลที่จะไม่ถูกบังคับให้เปิดความปรักปรำตนเอง (Right Against Self Incrimination) ซึ่ง ศาลสูงสหรัฐอเมริกาได้วางหลักเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าวไว้ดังนี้ คือ ³⁹

1. พยาน ซึ่งจำเป็นต้องให้การในการดำเนินคดีอาญา อาจปฏิเสธไม่ตอบคำถาม ซึ่งคำตอบของเขาอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการฟ้องร้องเป็นคดีอาญาต่อเขาในอนาคต
2. คำรับสารภาพต้องได้มาโดยอิสระ และสมัครใจ ไม่ถูกบังคับ ชูเชิญ หรือให้สัญญา โดยตรงหรือโดยอ้อม
3. ห้ามโจทก์อ้างคำให้การที่ถูกบังคับในทุกกรณี และเป็นประกันว่า คำให้การจะไม่ใช้ไปสู่การลงโทษทางอาญาต่อพยาน

จากหลักเกณฑ์ที่ศาลสูงสหรัฐอเมริกา ได้ตีความบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 5 ดังกล่าว ซึ่งเห็นได้ว่า การอ้างเทปบันทึกเสียงที่ได้มาจากการดักฟังทางโทรศัพท์ มาเป็นพยานหลักฐาน เพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย ไม่ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิของจำเลยที่จะไม่ถูกบังคับให้เปิดความปรักปรำตนเอง (Right Against Self Incrimination) ซึ่งได้รับรองไว้ในบทมาตราดังกล่าว เนื่องจากเทปบันทึกเสียงของจำเลยดังกล่าว เป็นพยานวัตถุ ไม่ใช่

³⁸ วิษณุ เครืองาม, "กฎหมายแองโกล-อเมริกัน", (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2520), หน้า 128.

³⁹ Edward S. Corwin's, "The Constitution And What It Means Today", pp. 318-321.

พยานบุคคลอีกทั้งคนที่จำเลยกล่าวข้อความที่ถูกันทักเสียงไว้ั้น จำเลยไม่อยู่ในฐานะ เป็นพยานบุคคลที่ให้การในการดำเนินคดีอาญา และการกล่าวข้อความดังกล่าว ก็เกิดขึ้นโดยสมัครใจ ปราศจากการถูกบังคับขู่เข็ญ เทียบกันทักเสียงของจำเลยดังกล่าว จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ ไม่ขัดต่อบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 15 ดังกล่าว แต่อย่างไร

การพิสูจน์การรับฟังเทบบันทักเสียงจากการดักฟังทางโทรศัพท์เป็นพยาน

ลำดับการพิสูจน์ความเหมาะสมควรเป็นดังนี้ ⁴⁰

- (1) แสดงให้เห็นว่าเครื่องมือมีความสามารถในการใช้บันทึกเสียง
- (2) แสดงให้เห็นว่า ผู้ควบคุมการใช้เครื่องมือดังกล่าว มีอำนาจในการควบคุมเครื่องมือดังกล่าว ในกรณีที่ไม่มีใบอนุญาตเพียงเหตุผลเดียว ไม่ทำให้ผู้ควบคุมไม่มีอำนาจ
- (3) แสดงให้เห็นถึงความแท้จริง และความถูกต้องของเทบบันทักเสียง
- (4) แสดงให้เห็นว่า ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เพิ่มเติม หรือ ตัดทอนเทบบันทักเสียง
- (5) แสดงให้เห็นถึงการเก็บรักษาเทบบันทักเสียง
- (6) บ่งชี้ถึงผู้พูด (identify the speakers)
- (7) แสดงให้เห็นว่าคำให้การได้กระทำโดยสมัครใจ

ภาระการพิสูจน์ในการบ่งชี้ถึงผู้พูด โดยปกติตกอยู่กับฝ่ายที่เสนอพยานหลักฐาน เพื่อบ่งชี้ตัวผู้พูด การบ่งชี้ตัวผู้พูดอาจอาศัยพยานโดยตรง หรือพยานแวดล้อมกรณีใดก็ได้ (direct or circumstantial evidence) ปัญหาที่ว่า การบ่งชี้ตัวผู้พูดมีความถูกต้องสมควรตามเหตุผลหรือไม่ เป็นปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งคณะลูกขุนต้องพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานในการบ่งชี้หรือไม่

นอกจากนี้อาจมีการบ่งชี้ตัวผู้พูดโดยตรง โดยพยานบุคคลซึ่งอ้างว่า เขาคุ้นเคยกับเสียงดังกล่าว ซึ่งพยานบุคคลซึ่งคุ้นเคยกับเสียงที่ถูกันทักซึ่งถูกเรียกให้มาบ่งชี้ตัวผู้พูด ไม่จำเป็นต้อง

⁴⁰ Juris Cederbaums, "Wiretapping and Electronic Eavesdropping : The Law and Its Implications : A Comparative Study",

อยู่ในเวลาที่บันทึกการสนทนา แต่อาจทราบภายหลัง ดังเห็นจึงมีตัวอย่างคดีที่ศาลสหรัฐอเมริกา ตัดสินว่า พยานบุคคลมีเหตุผลเพียงพอที่บ่งชี้เสียงของจำเลยจากเทปบันทึกเสียงการสนทนาทาง โทรทัศน์ ซึ่งหลังจากทำการบันทึกเสียงดังกล่าว พยานบุคคลนั้นได้เห็นจำเลยและได้ยินพูดซ้ำ หลายครั้ง ดังนั้น ในเวลาที่พยานดังกล่าวให้การในการพิจารณาคดี เขาสามารถระบุได้ว่าเสียง ที่เขาได้ยินทางโทรทัศน์เป็นเสียงของจำเลยนั่นเอง ⁴¹ ยิ่งกว่านั้นศาลยังได้ตัดสินว่า ในกรณีที่มิ การเสนอเทปบันทึกเสียงการสนทนาเป็นพยานและอ้างว่าเป็นเสียงของจำเลย และต่อมาจำเลย ได้มาให้การต่อศาล คณะลูกขุนก็มีโอกาสที่จะเปรียบเทียบเสียงของจำเลยในขณะที่ เขาให้การกับ เสียงที่เชื่อว่าเป็นของจำเลยในเทปบันทึกเสียงดังกล่าว ⁴²

โดยปกติแล้วข้อความที่กล่าวนอกศาล (out of court statement) สามารถ พิสูจน์ได้ โดยบุคคลใดซึ่งได้ยินและจำข้อความดังกล่าวได้ เทปบันทึกเสียงเป็นพยานหลักฐาน อีกส่วนหนึ่งต่างหาก ซึ่งอาจจะใช้เพื่อประกอบความทรงจำของพยานได้ และโดยทั่วไปจะเสนอ บันทึกข้อความที่ถอดจากเทปบันทึกเสียงเป็นพยานด้วย และบันทึกข้อความดังกล่าวสามารถรับฟัง เป็นพยานได้ ถ้าสามารถพิสูจน์ให้เห็นว่ามีความถูกต้องแน่นอน และน่าเชื่อถือ โดยเฉพาะถ้า เสนอเทปบันทึกเสียงต้นฉบับ (The original recording) เป็นการเปรียบเทียบกับบันทึก ข้อความดังกล่าว นอกจากนี้ ในบางครั้งยังใช้บันทึกข้อความที่ถอดจากเทปบันทึกเสียงในเวลา เดียวกันกับที่เสนอเทปบันทึกเสียงเป็นพยาน เพื่อให้ศาลและคณะลูกขุนพิจารณาประกอบกับการฟัง เทปบันทึกเสียงดังกล่าว ⁴³

ในกรณีที่เสนอเทปบันทึกเสียงที่อัดมาจากเทปบันทึกเสียงต้นฉบับเป็นพยาน ศาลสหรัฐ อเมริกาได้ตัดสินว่าเทปบันทึกเสียงดังกล่าว รับฟังเป็นพยานได้ ถ้าสามารถพิสูจน์ให้เห็นถึงความ

⁴¹ คดี State v. Raasch, 201 Minn. 158, 275 N.W. 620.

⁴² คดี People v. Hornbeck, 277 App. Div. 1136, 101 N.Y.S. 2d. 182 (1950).

⁴³ Juris Cederbaums, "Wiretapping and Electronic Eavesdropping : The Law and Its Implications : A Comparative Study", p. 37.

ถูกต้องแท้จริง และมีเทปบันทึกเสียงต้นฉบับในการเปรียบเทียบ⁴⁴ และในกรณีที่เทปบันทึกเสียงต้นฉบับได้สูญหายหรือถูกทำลาย โดยทั่วไปแล้วก็สามารถรับฟังเทปบันทึกเสียงที่อัดจากเทปบันทึกเสียงต้นฉบับเป็นพยานได้ หากพยานได้ถึงความถูกต้องแท้จริง⁴⁵ แต่ดูเหมือนว่า วิธีการที่ดีที่สุดในการที่จะรับรองเทปบันทึกเสียงต้นฉบับ (ถ้ามี) และบันทึกข้อความที่ถอดจากเทปบันทึกเสียงดังกล่าว หรือเทปบันทึกเสียงที่อัดจากเทปบันทึกเสียงต้นฉบับในการพยานจะให้ การ เขาจะต้องเปรียบเทียบจากสิ่งของดังกล่าวข้างต้น และเห็นว่าสิ่งของดังกล่าวมีความเหมือนกัน⁴⁶

อนึ่ง ในการรับฟังเทปบันทึกเสียงเป็นพยานมีเงื่อนไขว่าจะต้องมีการแสดงให้เห็นว่า เทปบันทึกเสียงดังกล่าว ไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงในประการใดๆ ก็ตาม โดยในความเห็นโดยทั่วไปของศาลเห็นว่า ฝ่ายที่เสนอเทปบันทึกเสียงเป็นพยาน จะต้องแสดงให้เห็นว่า ไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ตัดทอน หรือเพิ่มเติมข้อความในเทปบันทึกเสียงดังกล่าว⁴⁷ ถ้าคำให้การของพยานแสดงให้เห็นว่า เทปบันทึกเสียงได้ถูกเก็บรักษาอย่างเหมาะสม และใส่กุญแจในระหว่างการพิจารณาคดี และพยานในการพิจารณาคดีถึงความถูกต้องแท้จริงของเทปบันทึกเสียงในเวลาที่บันทึกเสียงจริงๆ ก็เป็นการเพียงพอ⁴⁸ กล่าวอีกนัยหนึ่งศาลจะสันนิษฐานว่า ไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงในเทปบันทึกเสียง ในกรณีที่พฤติการณ์แสดงให้เห็นถึงความถูกต้องแท้จริงของเทปบันทึกเสียง แต่จะเป็นการปลอดภัยกว่าหากฝ่ายที่นำเสนอสื่อเทปบันทึกเสียงเป็นพยานพยานให้เห็นในเบื้องต้น ในการพิจารณาคดีว่า ไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง เพิ่มเติม หรือตัดทอนในเทปบันทึกเสียงต้นฉบับ (the original recording) ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งพยานให้เห็นว่าเทปบันทึกเสียงดังกล่าว ได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือเข้าไปยุ่งเกี่ยว (Tampered with) ศาลจะไม่รับฟัง

⁴⁴ คดี People v. King, 101 Cal. App. 2d 500, 225 P.2d 950 (1950).

⁴⁵ คดี Hurt v. State, 303 P.2d 476 (Okla. 1956).

⁴⁶ Juris Cederbaums, "Wiretapping and Electronic Eavesdropping: The Law and Its Implications: A Comparative Study, p. 38.

⁴⁷ คดี Williams v. State, 93 Okla. Crim. 260, 226 P.2d.989 (1951).

⁴⁸ คดี State v. Alleman, 218 La. 821, 51 So. 2d. 83 (1950).

เทปบันทึกเสียงดังกล่าวเป็นพยาน

การรับฟังเทปบันทึกเสียงบางส่วนเป็นพยาน (Partial Admissibility)

กฎเกณฑ์โดยทั่วไป ซึ่งมีว่าพยานอาจให้การเท่าที่ เขาได้ยินการสนทนาที่เขาอาจจะเข้าใจได้ โดยไม่คำนึงว่าคำสนทนาบางส่วนเขาฟัง ไม่ได้ยินนั้น ใช้อ้างในการปฏิเสธข้อต่อสู้ที่ว่า ไม่ควรรับฟังเทปบันทึกเสียงเป็นพยานหากปรากฏว่า มีบางส่วนฟังไม่ได้ยิน ⁴⁹ (inaudible) ส่วนที่ฟังได้ยินสามารถรับฟังเป็นพยานได้ ⁵⁰

ในกรณีดังกล่าวข้างต้น ศาลสหรัฐอเมริกาได้ตัดสินไว้ในคดี U.S.v. Linas, C.A. Fla. 1979, 603 f. 2d 506 Certiorari denied 100 S.Ct. 1030, 444 U.S. 62 L. Ed. 2d 762 ว่า เทปบันทึกเสียงซึ่งมีบางส่วนไม่สามารถเข้าใจได้ก็อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ เว้นแต่ส่วนดังกล่าวเป็นสาระสำคัญ ซึ่งทำให้เทปบันทึกเสียงทั้งหมดไม่น่าเชื่อถือ

กล่าวโดยสรุป เนื่องจากเจ้าพนักงานของรัฐจำเป็นต้องใช้วิธีการดักฟังทางโทรศัพท์ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม อันเป็นการใช้อำนาจรัฐในการรักษาความสงบเรียบร้อย แต่เนื่องจากการกระทำดังกล่าว เป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน รัฐสภาสหรัฐอเมริกาจึงได้ออกกฎหมาย The Omnibus Crime Control And Safe Streets Act of 1968 เพื่อวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน และในขณะเดียวกันก็วางหลักเกณฑ์ให้อำนาจเจ้าพนักงาน ใช้วิธีการดักฟังทางโทรศัพท์ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่จำเป็น อันมีประโยชน์ต่อการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งกฎหมายดังกล่าว ก็ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศแต่อย่างใด

⁴⁹ Juris Cederbaums, "Wiretapping and Electronic Eavesdropping : The Law and Its Implications : A Comparative Study", p. 39.

⁵⁰ Ibid.